

CZASOPISMO INDICIUM

Redaktor naczelny

FRANCISZEK SKAWIŃSKI

Redaktorzy

Piotr Padamczyk
Bartosz Gembalczyk
Maja Baranowska

Adres redakcji

Zamoyskiego 43 lok. U4/315
03-801 Warszawa

Adres korespondencyjny

Skrytka pocztowa 24
00-920 Warszawa

Wydawca

Fundacja "Indicium"
Zamoyskiego 43 lok. U4/315
03-801 Warszawa

Skład z wykorzystaniem

L^AT_EX

Czasopismo udostępniane jest na licencji
CC Uznanie Autorstwa 4.0 Międzynarodowe

Nr 8/2022 (8)
Warszawa 2022

ISSN: 2720-5444

SPIS TREŚCI

Orzecznictwo	3
1. Upoważnienie do podejmowania decyzji organu Policji jako informacja publiczna: Wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Rzeszowie z dnia 2 sierpnia 2022 r. w sprawie II SAB/Rz 96/22	3
2. Polityka rachunkowości jako informacja publiczna: Wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Krakowie z dnia 2 sierpnia 2022 r. w sprawie II SAB/Kr 118/22	9
3. Upublicznienie listy obecności na posiedzeniach rady działalności pożytku publicznego: Wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gdańsku z dnia 25 sierpnia 2022 r. w sprawie III SAB/Gd 96/22	17
4. Przetworzenie informacji publicznej: Wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu z dnia 30 sierpnia 2022 r. w sprawie IV SA/Wr 164/22	31
Varia	38
5. Test w konkursie na stanowisko referendarza sądowego w sądzie powszechnym: Sąd Okręgowy w Warszawie, konkurs nr K-110-17/22, wersja A	38
6. Egzamin pisemny dla kandydatów na tłumaczy przysięgłych języka angielskiego: Tekst nr 3 z dnia 19 stycznia 2022 r. (9:00)	53
7. Egzamin pisemny dla kandydatów na tłumaczy przysięgłych języka angielskiego: Tekst nr 4 z dnia 19 stycznia 2022 r. (9:00)	54

ORZECZNICTWO

1.

Upoważnienie do podejmowania decyzji organu Policji jako informacja publiczna

Wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Rzeszowie
z dnia 2 sierpnia 2022 r.
II SAB/Rz 96/22

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Rzeszowie w składzie:

Sędzia WSA Małgorzata Niedobyłska (spr.)
Sędzia WSA Jacek Boratyn
Sędzia WSA Piotr Popek

po rozpoznaniu w trybie uproszczonym na posiedzeniu niejawnym w dniu 2 sierpnia 2022 r. sprawy ze skargi P. D. na bezczynność Komendanta Miejskiego Policji w Tarnobrzegu w sprawie udostępnienia informacji publicznej

I. stwierdza, że organ dopuścił się bezczynności w zakresie rozpatrzenia wniosku skarżącego z dnia 6 kwietnia 2022 r.,

II. zobowiązuje Komendanta Miejskiego Policji w Tarnobrzegu do rozpatrzenia wniosku skarżącego P. D. z dnia 6 kwietnia 2022 r. w terminie 14 dni od dnia zwrotu akt sprawy wraz z prawomocnym wyrokiem,

III. stwierdza, że bezczynność nie miała miejsca z rażącym naruszeniem prawa,

IV. zasądza od Komendanta Miejskiego Policji w Tarnobrzegu na rzecz skarżącego P.D. kwotę 100 złotych (sto) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania sądowego.

Uzasadnienie

P.D. (dalej: skarżący) wnioskiem z 6 kwietnia 2022 r., powołując się na art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej (t.j. Dz. U. z 2022 r. poz. 902, dalej: u.d.i.p.) wystąpił do Komendanta Miejskiego Policji w Tarnobrzegu o udzielenie mu informacji publicznej, dotyczącej funkcjonariusza R.S., przez przesłanie skanu wystawionego dla niego upoważnienia do podejmowania decyzji organu Policji, bądź też w jego imieniu, a także skanu upoważnienia do podejmowania decyzji procesowych kończących postępowania.

W swoim wniosku skarżący zaznaczył, że prosi o przesłanie żądanych przez siebie skanów dokumentów drogą elektroniczną.

Pismem z 11 kwietnia 2022 r. poinformowano skarżącego, że jego wniosek nie zostanie uwzględniony, gdyż żądanie udostępnienia bliżej nieokreślonych dokumentów ma zbyt ogólny charakter, jest nieprawidłowe i nie może zostać załatwione w oparciu o przepisy ustawy o dostępie do informacji publicznej. Organ zaznaczył, że nie ma uprawnienia do modyfikacji przedmiotowego wniosku, natomiast ewentualna modyfikacja wniosku przez skarżącego umożliwiłaby organowi analizę możliwości udostępnienia konkretnej wnioskowanej informacji w trybie dostępu do informacji publicznej. Ponadto dodał, że na zapytanie o analogicznej treści zawarte we wniosku z dnia 10 marca 2022r. organ udzielił już informacji skarżącemu.

W dniu 22 kwietnia 2022 r. skarżący wniósł skargę na bezczynność Komendanta Miejskiego Policji w Tarnobrzegu, w zakresie jego wniosku o udzielenie mu informacji publicznej, zarzucając mu naruszenie:

1. art. 61 ust. 1 Konstytucji RP, w zakresie w jakim ten przepis stanowi podstawę do uzyskania informacji publicznej, poprzez błędne zastosowanie, polegające na nieudostępnieniu informacji publicznej na wniosek,
2. art. 10 ust. 1 w zw. z art. 13 ust. 1 u.d.i.p. w zakresie w jakim z przepisów tych wynika, że informacja nieudostępniona w Biuletynie Informacji Publicznej jest udostępniana na wniosek, bez zbędnej zwłoki, nie później jednak niż w terminie 14 dni od dnia złożenia wniosku, poprzez ich niezastosowanie, polegające na niezrealizowaniu wniosku o udostępnienie informacji publicznej.

W związku powyższym skarżący wystąpił o zobowiązanie organu do załatwienia jego wniosku.

W uzasadnieniu skargi skarżący zarzucił, że nie otrzymał żadnej odpowiedzi na złożony wniosek, pomimo upływu ustawowego terminu. Podniósł,

że jego wniosek dotyczył funkcjonariusza policji, więc komendant miał obowiązek udzielić informacji, albo wydać decyzję odmowną

Komendant Miejski Policji w Tarnobrzegu, w odpowiedzi na skargę, wniósł o jej odrzucenie – z uwagi na brak uprzedniego wyczerpania środków zaskarżenia tj. wniesienia ponaglenia, względnie o jej oddalenie jako bezzasadnej.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Rzeszowie zważył, co następuje:

Stosownie do art. 3 § 2 pkt 8 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2022r. poz. 329 ze zm., dalej: P.p.s.a.), kontrola działalności administracji publicznej przez sądy administracyjne obejmuje orzekanie w sprawach skarg na bezczynność organów. Uwzględniając skargę na bezczynność sąd administracyjny 1) zobowiązuje organ do wydania w określonym terminie aktu, interpretacji albo do dokonania czynności; 2) zobowiązuje organ do stwierdzenia albo uznania uprawnienia lub obowiązku wynikających z przepisów prawa; 3) stwierdza, że organ dopuścił się bezczynności lub przewlekłego prowadzenia postępowania, o czym stanowi art. 149 § 1 P.p.s.a. Jednocześnie sąd stwierdza, czy bezczynność organu lub przewlekłe prowadzenie postępowania przez organ miały miejsce z rażącem naruszeniem prawa, zgodnie z art. 149 § 1a P.p.s.a. Z przepisu art. 134 § 1 P.p.s.a. wynika zaś, że Sąd nie jest związany zakresem zaskarżenia, wnioskami skargi, podniesionymi zarzutami oraz powołaną podstawą prawną,

Skarga została rozpoznana przez WSA w trybie uproszczonym na podstawie art. 119 pkt 4 P.p.s.a. W myśl tej regulacji, sprawa może być rozpoznana w trybie uproszczonym, jeżeli przedmiotem skargi jest bezczynność lub przewlekłe prowadzenie postępowania.

Na wstępie Sąd stwierdza, że zawarty w odpowiedzi na skargę wniosek organu o odrzucenie skargi z powodu niewyczerpania środków zaskarżenia tj. brak złożenia ponaglenia, jest niezasadny. Skargę na bezczynność organu w zakresie braku udostępnienia informacji publicznej wnosi się do sądu administracyjnego bez uprzedniego wyczerpania administracyjnego toku instancji, co wynika z ugruntowanego orzecznictwa sądów administracyjnych (zob. np. wyrok NSA z dnia 24 maja 2006 r., o sygn. I OSK 601/05, LEX). Brak było zatem podstaw do odrzucenia skargi.

W ocenie Sądu, w niniejszej sprawie organ dopuścił się bezczynności, „Bezczynność organu administracji publicznej” to sytuacja, gdy w prawie

ustalonym terminie organ ten nie podjął żądanych czynności w sprawie lub opieszale prowadził postępowanie, ale - mimo ustawowego obowiązku - nie zakończył go wydaniem w terminie decyzji, postanowienia lub też innego aktu lub nie podjął stosownej czynności (tak NSA w wyroku z dnia 5 lutego 1999 r., sygn. akt I SAB 90/98, LEX).

Na mocy art. 13 ust. 1 u.d.i.p., udostępnianie informacji publicznej na wniosek następuje bez zbędnej zwłoki, nie później jednak niż w terminie 14 dni od dnia złożenia wniosku. W świetle ugruntowanego stanowiska sądów administracyjnych, pozostawanie w beczynności przez podmiot obowiązany do udostępnienia informacji publicznej w rozumieniu ustawy, oznacza niepodjęcie przez ten podmiot, w terminie wskazanym w wyżej przytoczonym przepisie, stosownych czynności. Celem skargi na beczynność, wniesionej w sprawie wniosku o udostępnienie informacji publicznej, jest doprowadzenie do podjęcia czynności lub aktu przez podmiot zobowiązany do działania unormowanego ustawą o dostępie do informacji publicznej.

W okolicznościach przedmiotowej sprawy skarżący wystąpił do Komendanta Miejskiego Policji w Tarnobrzegu o udzielenie mu informacji publicznej, w zakresie przedłożenia mu wystawionego dla wskazanego z imienia i nazwiska funkcjonariusza skanu upoważnienia do podejmowania decyzji organu Policji, bądź też w jego imieniu, a także skanu upoważnienia do podejmowania decyzji procesowych kończących postępowanie.

W ocenie Sądu nie ulega wątpliwości, że przedmiot wniosku skarżącego, obejmował dane stanowiące informację publiczną – art. 1 ust. 1 u.d.i.p.

Wniosek skarżącego wpłynął do organu w dniu 6 kwietnia 2022r, a zatem zgodnie z przepisem art.13 u.d.i.p., udzielenie odpowiedzi w trybie dostępu do informacji publicznej powinno nastąpić do dnia 20 kwietnia 2022r.

Nie ulega wątpliwości, że w tym terminie skarżący nie otrzymał żadnej odpowiedzi od organu. Beczynność organu jest zatem niewątpliwa. Wprawdzie organ powołał się na wysłanie do skarżącego pisma z dnia 11 kwietnia 2022r. wzywającego do sprecyzowania wniosku, lecz pismo to zostało skarżącemu doręczone dopiero w dniu 27 kwietnia 2022r. – przez operatora pocztowego. Trzeba zauważyć, że składając wniosek w dniu 6 kwietnia 2022r. skarżący wnosił o doręczenie mu informacji na podany adres elektroniczny. Doręczenie pisma tą drogą nastąpiło dopiero w dniu 26 kwietnia 2022r., a zatem już po wniesieniu skargi do tut. Sądu. Ponadto treść tego pisma jest dwuznaczna, bowiem z jednej strony organ kwestionuje jednoznaczność żądania (brak sprecyzowania wniosku) i

sugeruje, że odpowiedź byłaby możliwa po sprecyzowaniu wniosku, a z drugiej strony stwierdza, że na tożsame pytanie udzielił już odpowiedzi i skarżący jest w jej posiadaniu, więc nie może domagać się ponownego jej udostępnienia. Z powyższego wynika, że poprzednio zadane pytanie – choć tożsame z obecnym – było wystarczająco precyzyjne, aby udzielić odpowiedzi. Nie wiadomo zatem, co było przyczyną odmowy rozpatrzenia wniosku skarżącego z 6 kwietnia 2022r. – czy brak jasno sformułowanego żądania czy brak możliwości ponownego udostępnienia informacji, którą wnioskodawca już posiada.

W ocenie Sądu, skoro przedmiot żądania skarżącego, ze swej istoty, odnosi się do danych dotyczących służbowych uprawnień funkcjonariusza, a więc takich, których nie sposób definiować jako niezwiązanych z interesem publicznym, to odmowa rozpatrzenia złożonego przez skarżącego wniosku w trybie u.d.i.p., nie znajduje w tym wypadku uzasadnienia. Żądane przez skarżącego informacje, z uwagi na swój przedmiot stanowią, zgodnie z obiektywnymi kryteriami, informację publiczną, której udostępnienie następuje w trybie przepisów u.d.i.p. Wykazanie bowiem umocowania do podejmowania przez funkcjonariusza czynności procesowych, a także czynności służbowych, w ramach pełnionej służby, ze swej istoty służy interesowi publicznemu i taka jego funkcja nie może być kwestionowana.

Mając na uwadze powyższe stwierdzić więc należy, że Komendant Miejski Policji w Tarnobrzegu, niezasadnie kwalifikując wniosek skarżącego, jako nie dotyczący informacji publicznej, a w związku z tym odmawiając rozpatrzenia przedmiotowego wniosku, w trybie przewidzianym u.d.i.p., dopuścił się bezczynności. W tejże bezczynności pozostawał w momencie wniesienia skargi i stan taki trwa nadal.

W związku z powyższym Sąd, na podstawie art. 149 § 1 pkt 1 ustawy z 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2022 r. poz. 329 ze zm., dalej: P.p.s.a.), orzekł jak w sentencji, zobowiązując Komendanta Miejskiego Policji w Tarnobrzegu do ustosunkowania się do wniosku skarżącego, o udzielenie mu informacji publicznej. W tym zakresie organ jest więc zobligowany do rozpatrzenia przedmiotowego wniosku o udostępnienia wskazanych w nim informacji, w zakresie udzielenia których pozostaje w bezczynności, w ustawowym terminie 14 dni, wskazanym w art. 13 ust. 1 u.d.i.p. Termin ten należy liczyć od dnia zwrotu organowi akt sprawy z prawomocnym wyrokiem.

W punkcie trzecim wyroku Sąd stosownie do treści art. 149 § 1a P.p.s.a. stwierdził, że bezczynność organu nie miała miejsca z rażącym

naruszeniem prawa. Podstawą takiej kwalifikacji są okoliczności związane z brakiem oznak celowego ograniczania prawa skarżącego do załatwienia w ustawowym terminie wniosku o udostępnienie informacji publicznej.

Na podstawie art. 200 i art. 205 § 1 P.p.s.a., Sąd zasądził na rzecz skarżącego zwrot kosztów postępowania sądowego, na które złożył się uiszczony wpis sądowy od skargi w kwocie 100zł.

2.**Polityka rachunkowości jako informacja publiczna**

Wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Krakowie

z dnia 2 sierpnia 2022 r.

II SAB/Kr 118/22

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Krakowie w składzie:

Sędzia WSA Paweł Darmoń

Sędzia WSA Małgorzata Łoboz

Sędzia WSA Monika Niedźwiedź (spr.)

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w trybie uproszczonym w dniu 2 sierpnia 2022 r. sprawy ze skargi I. R. w przedmiocie bezczynności Regionalnej Izby Obrachunkowej w Krakowie w zakresie udostępnienia informacji publicznej

- I. stwierdza bezczynność Regionalnej Izby Obrachunkowej w Krakowie w zakresie udostępnienia informacji publicznej, jednak bezczynność ta nie miała miejsca z rażącym naruszeniem prawa,
- II. zobowiązuje Regionalną Izbę Obrachunkową w Krakowie do udostępnienia informacji publicznej z wniosku I. R. z dnia 2 marca 2022 r. w terminie 14 dni od dnia doręczenia wyroku,
- III. zasądza od Regionalnej Izby Obrachunkowej w Krakowie na rzecz I. R. kwotę 100 złotych (słownie: sto złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania

Uzasadnienie

Przedmiotem skargi I. R. (dalej: skarżący) jest bezczynność Regionalnej Izby Obrachunkowej w Krakowie w zakresie udostępnienia informacji publicznej.

W stanie faktycznym sprawy, skarżący w dniu 2 marca 2022 r. za pośrednictwem poczty elektronicznej, złożył do organu wniosek zatytułowany „informacja publiczna”, w którym zwrócił się o udostępnienie na wskazany adres mailowy polityki rachunkowości organu. W odpowiedzi na powyższe, organ wystosował do skarżącego pismo z 15 marca 2022 r., w którym wskazał, że polityka rachunkowości nie stanowi informacji publicznej i nie podlega udostępnieniu.

Od powyższej informacji skarżący złożył odwołanie. Postanowieniem z 4 maja 2022 roku Mister Spraw Wewnętrznych i Administracji stwierdził niedopuszczalność odwołania, zaznaczając, że zawiadomienie o nieudostępnieniu żądanej informacji nie jest decyzją w rozumieniu K.p.a.

W skardze do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Krakowie z 17 maja 2022 r. na bezczynność organu, skarżący zarzucił organowi naruszenie:

1. art. 61 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej w zakresie, w jakim przepis ten stanowi podstawę prawa do uzyskiwania informacji publicznej poprzez błędne zastosowanie, polegające na nieudostępnieniu informacji publicznej na wniosek,
2. art. 1 ust. 1 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej (Dz.U. z 2022 r., poz. 902, dalej: u.d.i.p.) w zakresie, w jakim przepis ten stanowi o tym, że informacją publiczną jest każda informacja o sprawach publicznych, poprzez niezasadne uznanie, że przedmiotem wniosku nie jest udostępnienie informacji publicznej, a w konsekwencji nieudostępnienie informacji publicznej na wniosek,
3. art. 6 ust. 1 pkt 2 lit. b) oraz pkt 3 u.d.i.p. w zakresie, w jakim przepis ten stanowi o tym, że informacją publiczną podlegającą udostępnieniu jest informacja o organizacji, sposobie i trybie działania podmiotów wykonujących zadania publiczne.

W oparciu o tak sformułowane zarzuty, skarżący wniósł o zobowiązanie organu do udostępnienia żądanej polityki rachunkowości, jako informacji publicznej oraz o zasądzenie kosztów postępowania. Skarżący podniósł, że polityka rachunkowości ustanawia zasady rachunkowości, stosowane w jednostce, w celu zapewnienia rzetelnego i jasnego przedstawienia sytuacji

finansowej i majątkowej jednostki. Zasady te stanowią istotny czynnik wpływający na realizację funkcji informacyjnej systemu rachunkowości w jednostkach. Zdaniem skarżącego, funkcja informacyjna rachunkowości (finansowej) jest z kolei ukierunkowana na zewnętrznego odbiorcę. W sektorze publicznym, jednym z tych odbiorców są obywatele, którym ustawodawca nadał przywilej sprawowania kontroli społecznej.

Skarżący podkreślił, że zakres informacji stanowiącej informację publiczną został w Konstytucji określony szeroko. W ocenie skarżącego, ograniczenie obywatelom tego prawa, mimo że polityka rachunkowości nie zawiera żadnych wrażliwych treści, podważa autorytet władz instytucji publicznej i świadomości misji, jaką ta instytucja pełni w przestrzeni publicznej.

Odpowiadając na skargę, organ wniósł o jej oddalenie. Organ zaznaczył, że polityka rachunkowości reguluje kwestie techniczne, związane z prowadzeniem rachunkowości jednostki, a sprowadzające się do określenia roku obrotowego i wchodzących w jego skład okresów sprawozdawczych, metod wyceny aktywów i pasywów oraz ustalania wyniku finansowego, zakładowego planu kont, wykazu ksiąg rachunkowych, opisu systemu przetwarzania danych. Nie stanowi o sposobie wykonywania zadań publicznych i nosi cechy dokumentu wewnętrznego. W ocenie organu dane zawarte w polityce rachunkowości nie mają wpływu na sytuację finansową i majątkową jednostki finansów publicznych, które są określane odrębną ustawą budżetową, a stanowią jedynie techniczny sposób ewidencjonowania przepływu środków pieniężnych i nie mają jakiegokolwiek wpływu na sposób ich wydatkowania, który reguluje szczegółowo ustawa o finansach publicznych. Organ dodał, że przedmiotowy dokument nie stanowi również instrumentu pozwalającego na wykonywanie kontroli społecznej nad gospodarką finansową jednostki finansów publicznych, gdyż nie zawiera danych pozwalających na ocenę celowości wydatkowania środków publicznych. Stanowi tylko o sposobie ich ewidencjonowania, który to sposób został określony w ogólnie przyjętych standardach i w zasadzie stanowi ich powielenie lub jest wymuszony zapisami ustawy o rachunkowości. Końcowo organ zaznaczył, że zgodnie z art. 75 ustawy o rachunkowości, polityka rachunkowości podlega udostępnieniu na zasadach przewidzianych w tej ustawie, a nie w trybie dostępu do informacji publicznej.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Krakowie zważył, co następuje:

Sprawa została rozpoznana w trybie uproszczonym na posiedzeniu niejawnym na podstawie art. 119 pkt 4 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz.U. z 2022 r., poz. 329 ze zm., dalej P.p.s.a.). Zgodnie z tym przepisem sprawa może być rozpoznana w trybie uproszczonym, jeżeli przedmiotem skargi jest bezczynność lub przewlekłe prowadzenie postępowania.

Istota sporu w niniejszej sprawie sprowadza się do rozstrzygnięcia kwestii czy dokument polityki rachunkowości Regionalnej Izby Obrachunkowej jest informacją publiczną.

W pierwszej kolejności należy zauważyć, że mimo braku wniesienia ponaglenia, skarga jest w niniejszej sprawie dopuszczalna. Jak podkreśla się bowiem w orzecznictwie sądowoadministracyjnym, u.d.i.p., jako ustawa szczególna, reguluje w sposób kompleksowy kwestie związane z prawem dostępu do informacji publicznej i nie zawiera generalnego odesłania do stosowania przepisów ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz.U. z 2021 r. poz. 735 ze zm., dalej: K.p.a.). Zatem wymóg wniesienia ponaglenia w rozumieniu art. 37 K.p.a. przed wniesieniem skargi na bezczynność nie znajduje zastosowania (por. np. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z 19 września 2019 r. sygn. akt I OSK 525/18, wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Krakowie z 16 stycznia 2018 r. sygn. akt II SAB/Kr 244/17).

Poza sporem w przedmiotowej sprawie jest, że Regionalna Izba Obrachunkowa jest podmiotem obowiązany do udostępnienia informacji publicznej w rozumieniu art. 4 ust. 1 u.d.i.p. Zgodnie bowiem z art. 1 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 7 października 1992 r. o regionalnych izbach obrachunkowych (Dz.U. z 2019 r. poz. 2137 ze zm.), Regionalne Izby Obrachunkowe są państwowymi organami nadzoru i kontroli gospodarki finansowej; sprawują nadzór nad działalnością jednostek samorządu terytorialnego w zakresie spraw finansowych określonych w art. 11 ust. 1 ustawy oraz dokonują kontroli gospodarki finansowej i zamówień publicznych. Z kolei powołany wyżej art. 4 ust. 1 u.d.i.p. stanowi, że obowiązane do udostępniania informacji publicznej są władze publiczne oraz inne podmioty wykonujące zadania publiczne, w szczególności organy władzy publicznej.

Jeżeli zaś chodzi o politykę rachunkowości, to ustawa z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości (Dz.U. z 2021 r. poz. 217 ze zm., dalej: ustawa o rachunkowości) definiuje ją w art. 3 ust. 1 pkt 11 jako wybrane i stosowane przez jednostkę rozwiązania dopuszczone ustawą, w tym także określone Międzynarodowymi Standardami Rachunkowości, Międzynarodo-

wymi Standardami Sprawozdawczości Finansowej oraz związanymi z nimi interpretacjami ogłoszonymi w formie rozporządzeń Komisji Europejskiej, zapewniające wymaganą jakość sprawozdań finansowych. Art. 10 ustawy o rachunkowości precyzuje, że polityka rachunkowości to dokumentacja dotycząca:

1. określenia roku obrotowego i wchodzących w jego skład okresów sprawozdawczych;
2. metod wyceny aktywów i pasywów oraz ustalania wyniku finansowego;
3. sposobu prowadzenia ksiąg rachunkowych, w tym co najmniej:
 - 1) zakładowego planu kont, ustalającego wykaz kont księgi głównej, przyjęte zasady klasyfikacji zdarzeń, zasady prowadzenia kont ksiąg pomocniczych oraz ich powiązania z kontami księgi głównej,
 - 2) wykazu ksiąg rachunkowych, a przy prowadzeniu ksiąg rachunkowych przy użyciu komputera - wykazu zbiorów danych tworzących księgi rachunkowe na informatycznych nośnikach danych z określeniem ich struktury, wzajemnych powiązań oraz ich funkcji w organizacji całości ksiąg rachunkowych i w procesach przetwarzania danych,
 - 3) opisu systemu przetwarzania danych, a przy prowadzeniu ksiąg rachunkowych przy użyciu komputera - opisu systemu informatycznego, zawierającego wykaz programów, procedur lub funkcji, w zależności od struktury oprogramowania, wraz z opisem algorytmów i parametrów oraz programowych zasad ochrony danych, w tym w szczególności metod zabezpieczenia dostępu do danych i systemu ich przetwarzania, a ponadto określenie wersji oprogramowania i daty rozpoczęcia jego eksploatacji;
4. systemu służącego ochronie danych i ich zbiorów, w tym dowodów księgowych, ksiąg rachunkowych i innych dokumentów stanowiących podstawę dokonanych w nich zapisów.

Zgodnie z kolei z art. 10 ust. 2 ustawy o rachunkowości, politykę rachunkowości ustala w formie pisemnej kierownik jednostki.

W orzecznictwie sądowoadministracyjnym przyjmuje się, że przez informację publiczną należy rozumieć każdą wiadomość wytworzoną lub odnoszącą się do władz publicznych, a także do innych podmiotów wykonujących funkcje publiczne w zakresie wykonywania przez nie zadań władzy publicznej i gospodarowania mieniem komunalnym lub mieniem Skarbu Państwa. Informację publiczną stanowią zatem dokumenty bezpośrednio wytworzone przez organ oraz nie pochodzące wprost od organu, wykorzystywane przy realizacji przewidzianych prawem zadań (zob. wyrok

NSA z 21 czerwca 2022 r. sygn. akt III OSK 4743/21).

Nie ulega wątpliwości, że politykę rachunkowości, ze względu na powołany wyżej art. 10 ust. 2 ustawy o rachunkowości, należy uznać za wiadomość wytworzoną przez organ władzy publicznej. W ocenie Sądu jest to wiadomość wytworzona w zakresie gospodarowania przez organ szczególnym rodzajem mienia Skarbu Państwa – finansami publicznymi. Uwagę w tym miejscu należy zwrócić na art. 6 ust. 1 pkt 3 lit b u.d.i.p., który stanowi, że udostępnieniu podlega informacja publiczna, w szczególności o zasadach funkcjonowania organu władzy publicznej, w tym o trybie działania państwowych osób prawnych i osób prawnych samorządu terytorialnego w zakresie wykonywania zadań publicznych i ich działalności w ramach gospodarki budżetowej i pozabudżetowej. Polityka rachunkowości ustala zasady funkcjonowania organu w zakresie gospodarki budżetowej, w sposób mający zapewnić wymaganą jakość sprawozdań finansowych. Mimo że – jak zauważył organ – treść polityki rachunkowości jest zdeterminowana regulacjami ustawowymi, to nie stanowi ona ich prostego powielenia, bowiem wybór ostatecznie przyjętych rozwiązań należy do kierownika jednostki. Przykładowo art. 34 ust. 4 ustawy o rachunkowości przewiduje cztery metody ustalenia wartości rozchodu rzeczowych składników aktywów obrotowych, możliwe do przyjęcia przez organ. Tym samym zasadne będzie przyjęcie, że dokument polityki rachunkowości spełnia przesłanki do uznania go za informację publiczną.

Za szerokim wyznaczeniem granic informacji publicznej w odniesieniu do dokumentów związanych z ewidencjonowaniem środków publicznych przemawia również fakt, że ustawa z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz.U. z 2021 r. poz. 305 ze zm.), jako zasadę wprowadza jawność i przejrzystość finansów publicznych, dopuszczając ich ograniczenie jedynie w odniesieniu do niektórych informacji stanowiących tajemnicę przedsiębiorstwa w rozumieniu przepisów o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji.

Co należy dodać, stosownie do art. 5 ust. 1 u.d.i.p., prawo do informacji publicznej podlega ograniczeniu w zakresie i na zasadach określonych w przepisach o ochronie informacji niejawnych oraz o ochronie innych tajemnic ustawowo chronionych. Jako, że ograniczenie to stanowi wyjątek od zasady jawności spraw publicznych, winien być zatem interpretowany ściśle. Przez przepisy o ochronie informacji niejawnych należy rozumieć przede wszystkim ustawę z dnia 5 sierpnia 2010 r. o ochronie informacji niejawnych (Dz. U. z 2010 r. Nr 182, poz. 1228). Natomiast inne tajemnice

ustawowo chronione, to tajemnice zawarte w ustawach, które ze względu na wagę przedmiotu regulacji, posiadają unormowania ograniczające dostęp do pewnych danych. Takiego rodzaju unormowań nie zawiera zaś ustawa o rachunkowości, co pozwala stwierdzić, że polityka rachunkowości nie została objęta omawianym wyjątkiem.

Odnosząc się z kolei do podnoszonej przez organ kwestii wyłączenia stosowania u.d.i.p. do polityki rachunkowości, należy zauważyć, że wadliwe jest zapatrywanie, że art. 75 ustawy o rachunkowości wyklucza dostęp do informacji zawartych w źródłach opisanych w art. 71 ust. 1 w innym trybie niż wynikające z ustawy o rachunkowości. Z przepisu tego powyższy wniosek nie wynika, a przyjęta przez organ wykładnia byłaby niezgodna z art. 61 ust. 2 Konstytucji, gwarantującym prawo do informacji publicznej w formie dostępu do dokumentów. Jeżeli zatem wnioskodawca pragnie uzyskać wgląd do dokumentów, w myśl art. 75 ustawy o rachunkowości, to na terenie jednostki – wymaga to zgody kierownika jednostki lub osoby przez niego upoważnionej, zaś poza siedzibą zarządu (oddziału) jednostki – wymaga pisemnej zgody kierownika jednostki oraz pozostawienia w jednostce potwierzonego spisu przejętych dokumentów. Jeżeli jednak intencją wnioskodawcy nie jest wgląd do tych dokumentów, lecz zapoznanie się z ich treścią np. przekazaną drogą elektroniczną, to wówczas podlegać powinien załatwieniu w trybie u.d.i.p. (por. wyrok NSA z dnia 30 czerwca 2017 r. sygn. akt I OSK 2588/15).

Zgodnie z art. 13 ust. 1 u.d.i.p., udostępnianie informacji publicznej na wniosek co do zasady winno nastąpić bez zbędnej zwłoki, nie później niż w terminie 14 dni od dnia złożenia wniosku. Udostępnienie informacji następuje w drodze czynności materialno-technicznej. Z kolei forma decyzji przewidziana została w art. 16 ust. 1 u.d.i.p. dla odmowy udostępnienia informacji publicznej oraz umorzenia postępowania o udostępnienie informacji w przypadku określonym w art. 14 ust. 2 ustawy. Mając na uwadze powyższe regulacje przyjąć należy, że beczynność organu w udostępnieniu informacji publicznej występuje wtedy, gdy zobowiązany do udzielenia tej informacji podmiot nie podejmuje w terminie wskazanym w art. 13 u.d.i.p. odpowiednich czynności, tj. nie udostępnia informacji w formie czynności materialno-technicznej lub nie wydaje decyzji o odmowie jej udzielenia. Odmowa udostępnienia informacji może nastąpić wyłącznie jeżeli, w ocenie podmiotu obowiązującego nie zezwalają na to przepisy prawa. Odmowa taka musi przybrać formę decyzji. Niewydanie decyzji w sprawie należy kwalifikować jako beczynność. Samo udzielenie informacji o braku podstaw do

uznania, że żądane informacje są informacjami publicznymi, nie uwolniło organu w niniejszej sprawie od zarzutu bezczynności. Mogłoby to mieć miejsce jedynie w sytuacji, gdyby żądane informacje faktycznie nie były informacjami publicznymi, bądź gdyby organ nie był w ich posiadaniu (por. wyrok WSA w Warszawie z 17 listopada 2014 r. sygn. akt II SAB/Wa 521/14).

Biorąc powyższe pod uwagę, Wojewódzki Sąd Administracyjny w Krakowie, działając na podstawie art. 149 § 1 P.p.s.a., stwierdził bezczynność organu i zobowiązał organ do udostępnienia żądanej informacji, jako informacji publicznej, na podstawie wniosku skarżącego z 2 marca 2022 r., w terminie 14 dni od daty doręczenia wyroku.

Jednocześnie, w ocenie Sądu, niniejsza bezczynność nie miała miejsca z rażącym naruszeniem prawa, gdyż organ wskazał jakie – jego zdaniem – okoliczności przemawiały za nieudzieleniem żądanych informacji. Błędna ocena tych okoliczności nie stanowi zaś podstawy do stwierdzenia, że bezczynność organu miała charakter rażącego naruszenia prawa.

O kosztach orzeczono na podstawie art. 200 w zw. z art. 205 § 1 P.p.s.a. jak w pkt. III sentencji. Składa się na nie uiszczony przez skarżącego wpis od skargi w wysokości 100 zł.

3.**Upublicznienie listy obecności na posiedzeniach rady działalności pożytku publicznego**

Wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gdańsku
z dnia 25 sierpnia 2022 r.
III SAB/Gd 96/22

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Krakowie w składzie:

Bartłomiej Adamczak (przewodniczący sprawozdawca)
Justyna Dudek-Sienkiewicz
Wojciech Wycichowski

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w trybie uproszczonym w dniu 25 sierpnia 2022 r. sprawy ze skargi R. C. na bezczynność Prezydenta Miasta Słupska w przedmiocie udostępnienia informacji publicznej

- I. zobowiązuje Prezydenta Miasta Słupska do rozpoznania wniosku R. C. z dnia 18 maja 2022 r. w przedmiocie udostępnienia informacji publicznej w zakresie odnoszącym się do żądania zawartego w punkcie 4 wniosku w terminie 14 dni od dnia otrzymania odpisu prawomocnego wyroku wraz z aktami administracyjnymi;
- II. stwierdza, że bezczynność Prezydenta Miasta Słupska nie miała miejsca z rażącym naruszeniem prawa;
- III. zasądza od Prezydenta Miasta Słupska na rzecz R. C. kwotę 100 (sto) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania.

Uzasadnienie

R. C. (dalej także jako: „skarżący” lub „wnioskodawca”) wniósł do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gdańsku skargę na bezczynność Prezydenta Miasta Słupska (dalej również jako: „Prezydent” lub „organ”) w przedmiocie udostępnienia informacji publicznej.

Skarga została wniesiona w następujących okolicznościach faktycznych i prawnych:

Pismem z dnia 18 maja 2022 r., złożonym drogą elektroniczną, skarżący powołując się na art. 61 Konstytucji RP oraz art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej (t.j. Dz.U. z 2022 r. poz. 902 ze zm. - dalej jako: „DostInfPubU”), wystąpił do Prezydenta Miasta Słupska z wnioskiem o udostępnienie informacji publicznej w zakresie działalności Słupskiej Rady Działalności Pożytku Publicznego (bieżącej kadencji 2019-2022), tj.:

1. Kto z aktualnego stanu osobowego jest wólprowadniczącymi,
2. Harmonogram spotkań Rady,
3. Protokoły ze spotkań,
4. Listy obecności.

Jednocześnie wnioskodawca zaznaczył, że wnosi o udostępnienie wskazanych informacji poprzez przesłanie ich pocztą elektroniczną na podany w piśmie adres e-mail.

W dniu 31 maja 2022 r. Prezydent udostępnił skarżącemu, na podany we wniosku adres e-mail, wnioskowaną informację w zakresie od pkt 1 do 3. Natomiast odnosząc się do pkt 4 wniosku wskazał, że listy obecności nie stanowią informacji publicznej.

Nie zgadzając się ze stanowiskiem Prezydenta Miasta Słupska, że listy obecności ze spotkań Słupskiej Rady Działalności Pożytku Publicznego nie są informacją publiczną, skarżący złożył do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gdańsku skargę, w której zarzucił organowi naruszenie:

1. art. 19 ust. 2 Międzynarodowego Paktu Praw Obywatelskich i Politycznych w zakresie, w jakim każdy człowiek ma prawo do otrzymywania i rozpowszechniania wszelkich informacji, poprzez jego niezastosowanie, co w konsekwencji doprowadziło do nieuzasadnionego ograniczenia praw obywatelskich;
2. art. 61 ust. 1 Konstytucji RP w zakresie, w jakim przepis ten stanowi podstawę prawa do uzyskiwania informacji publicznej poprzez błędne

zastosowanie, polegające na nieudostępnieniu informacji publicznej na wniosek;

3. art. 10 ust. 1 w zw. z art. 13 ust. 1 DostInfPubU w zakresie, w jakim przepis ten stanowi o tym, że informacja publiczna, która nie została udostępniona w Biuletynie Informacji Publicznej lub portalu danych, jest udostępniana na wniosek, a podmiot jest zobowiązany w terminie 14 dni od dnia złożenia wniosku do udostępnienia informacji lub poinformowania wnioskodawcy o przedłużeniu terminu potrzebnego na rozpatrzenie wniosku, poprzez nieudostępnienie informacji publicznej w terminie;
4. art. 16 ust. 1 w zw. z art. 13 DostInfPubU poprzez ich niezastosowanie, co skutkowało brakiem wydania decyzji administracyjnej zawierającej odmowę udostępnienia informacji publicznej, w określonym ustawowo terminie.

Mając powyższe na uwadze skarżący wniósł o:

1. stwierdzenie, że organ dopuścił się bezczynności w zakresie punktu nr 4 wniosku z dnia 18 maja 2022 r. o udostępnienie informacji publicznej;
2. zobowiązanie organu do załatwienia wniosku w terminie 14 dni od uprawomocnienia się wyroku;
3. zasądzenie od organu na jego rzecz kosztów postępowania według norm przepisanych.

W uzasadnieniu skargi skarżący podniósł, że lista obecności stanowi informację publiczną, co potwierdzają wyroki sądów administracyjnych. Zgodnie z wyrokiem Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gdańsku z dnia 5 kwietnia 2017 r. (sygn. akt II SA/Gd 7/17), informacje obejmujące dane odnośnie obecności w pracy pracownika jednostki samorządu terytorialnego mają charakter informacji publicznej. Dotyczą bowiem organizacji pracy w organach administracji publicznej oraz służą weryfikacji sposobu, w jaki pracownicy samorządowi wywiązują się ze swoich obowiązków w tym zakresie. Ujawnianie takich danych uzasadnione jest wymogiem bezwzględnej transparentności zasad funkcjonowania i organizacji pracy w organach administracji. Z kolei w wyroku z dnia 21 października 2020 r. (sygn. akt II SAB/Lu 74/20) Wojewódzki Sąd Administracyjny w Lublinie uznał, że nie ulega wątpliwości, iż zarówno listy obecności pracowników organu administracji publicznej, jak i ich delegacje stanowią informację publiczną jako „dane publiczne, w tym treść i postać dokumentów urzędowych”. Stanowisko to potwierdził również wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gdańsku z dnia 15 września 2021 r., (sygn. akt II

SAB/Gd 92/21), zgodnie z którym informacja w postaci list obecności niewątpliwie stanowi informację publiczną i winna podlegać udostępnieniu. W orzecznictwie sądowoadministracyjnym nie ulega bowiem wątpliwości, że lista obecności pracownika organu administracji publicznej stanowi informację publiczną, gdyż dotyczy organizacji pracy w tym organie oraz służy weryfikacji sposobu, w jaki pracownik wywiązuje się ze swoich obowiązków w tym zakresie.

Skarżący wskazał, że organ nie udostępniając mu wnioskowanej informacji w zakresie pytania nr 4 pozostaje zatem obecnie w bezczynności. Zgodnie z utrwaloną linią orzecniczą sądów administracyjnych, nieudostępnienie pełnej treści żądanej informacji przy jednoczesnym niewydananiu decyzji odmownej stanowi o bezczynności organu (zob. m.in. wyrok WSA w Gorzowie Wielkopolskim z dnia 16 czerwca 2021 r., sygn. akt II SAB/Go 75/21). W przedmiotowej sprawie organ wystosował jedynie pismo, w którym poinformował skarżącego, że informacja w zakresie pytania nr 4 nie stanowi informacji publicznej. Dokument ten nie miał cech i nie stanowił decyzji administracyjnej.

W odpowiedzi na skargę Prezydent Miasta Słupska wniósł o jej oddalenie oraz zasądzenie na jego rzecz zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Zdaniem Prezydenta skarga jest nieuzasadniona, bowiem prawidłowo poinformowano skarżącego, że listy obecności ze spotkań Słupskiej Rady Działalności Pożytku Publicznego nie stanowią informacji publicznej.

Na poparcie swojego stanowiska Prezydent wyjaśnił, że Słupska Rada Działalności Pożytku Publicznego działa na podstawie uchwały nr XII/100/15 Rady Miejskiej w Słupsku z dnia 27 maja 2015 r. w sprawie trybu powoływania członków oraz organizacji i trybu działania Słupskiej Rady Działalności Pożytku Publicznego, terminów i sposobu zgłaszania kandydatur na członków Słupskiej Rady Działalności Pożytku Publicznego, zmienionej uchwałą nr II/11/18 Rady Miejskiej w Słupsku z dnia 28 listopada 2018 r. w sprawie zmiany uchwały nr XII/100/15 Rady Miejskiej w Słupsku z dnia 27 maja 2015 r. w sprawie trybu powoływania członków oraz organizacji i trybu działania Słupskiej Rady Działalności Pożytku Publicznego, terminów i sposobu zgłaszania kandydatur na członków Słupskiej Rady Działalności Pożytku Publicznego, a także na podstawie Zarządzenia Prezydenta Miasta Słupska w sprawie powołania Słupskiej Rady Działalności Pożytku Publicznego z dnia 29 listopada 2019 r. Nr 1066/WiP/2019 Prezydenta Miasta Słupska zmienionego Zarządzeniem

Nr 1135/WiP/2019 z 19 grudnia 2019 r.

Słupska Rada Działalności Pożytku Publicznego (zwana dalej: „Radą”) jest organem organ konsultacyjnym i opiniodawczym funkcjonującym przy Urzędzie Miejskim w Słupsku, a jej zadania określają przepisy ustawy o działalności pożytku publicznego i wolontariacie (art. 41a-41j).

W dniu 18 maja 2022 r. skarżący zwrócił się o informację publiczną określoną w aktach sprawy, a z żądanego zakresu informacji odmówiono jedynie wydania list obecności Rady, jako dokumentu wewnętrznego i technicznego nie stanowiącego informacji publicznej dotyczącego osób nie będącymi pracownikami samorządowymi. Zasiadanie i obecność na posiedzeniach Rady ma bowiem charakter nieodpłatny i opiera się na wolontariacie.

Organ wskazał, że w orzecznictwie sądów administracyjnych co do zasady nie ma wątpliwości, że listy obecności urzędników i pracowników organów administracji są informacją publiczną (tak np.: wyrok NSA z dnia 15 listopada 2013 r., sygn. akt I OSK 1475/13; wyrok WSA w Lublinie z dnia 21 października 2020 r., sygn. akt II SAB/Lu 74/20; wyrok WSA w Gdańsku z dnia 19 listopada 2014 r., sygn. akt II SAB/Gd 113/14). Wynika to jednak z faktu, że listy obecności dotyczą organizacji pracy w organie oraz służą weryfikacji sposobu, w jaki pracownik wywiązuje się ze swoich obowiązków w tym zakresie. Podkreślić więc należy, że orzeczenia te dotyczyły osób sprawujących kierownicze stanowiska w organie (np. w powyższych orzeczeniach WSA sekretarza gminy). Podobnie w wyroku z dnia 27 stycznia 2016 r. (sygn. akt II SAB/Sz 155/15) Wojewódzki Sąd Administracyjny w Szczecinie uznał, że informację publiczną stanowi lista obecności burmistrza, a Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 15 listopada 2013 r. (sygn. akt I OSK 1475/13) jako informację publiczną potraktował listę obecności starosty. Jak wskazał Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gdańsku w uzasadnieniu ww. wyroku z dnia 19 listopada 2014 r. sekretarz miasta jest osobą pełniącą funkcje publiczne. Dokonując interpretacji pojęcia osoby pełniącej funkcję publiczną należy odwołać się do treści art. 115 § 19 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. - Kodeks karny (Dz.U. Nr 88, poz. 553 ze zm.), który to przepis stanowi, że osobą pełniącą funkcję publiczną jest funkcjonariusz publiczny, członek organu samorządowego, osoba zatrudniona w jednostce organizacyjnej dysponującej środkami publicznymi, chyba, że wykonuje wyłącznie czynności usługowe, a także inna osoba, której uprawnienia i obowiązki w zakresie działalności publicznej są określone lub uznane przez ustawę lub wiążą Rzeczpospolitą Polskę

umową międzynarodową. Na podstawie ustawy o dostępie do informacji publicznej osobą pełniącą funkcję publiczną będzie każdy, kto pełni funkcję w organach władzy publicznej lub też w strukturach jakichkolwiek osób prawnych i jednostek organizacyjnych niemających osobowości prawnej, jeżeli funkcja ta ma związek z dysponowaniem majątkiem państwowym lub samorządowym albo zarządzaniem sprawami związanymi z wykonywaniem swych zadań przez władze publiczne, a także inne podmioty, które tę władzę realizują lub gospodarują mieniem komunalnym lub majątkiem Skarbu Państwa. Funkcję publiczną pełnią osoby, które wykonują powierzone im przez instytucje państwowe lub samorządowe zadania i przez to uzyskują znaczny wpływ na treść decyzji o charakterze ogólnospołecznym. Cechą wyróżniającą osobę pełniącą funkcję publiczną jest posiadanie określonego zakresu uprawnień pozwalających na kształtowanie treści wykonywanych zadań w sferze publicznej (zob.: I. Kamińska, M. Rozbicka-Ostrowska, Ustawa o dostępie do informacji publicznej. Komentarz, Warszawa 2012, s. 87; por. wyrok WSA w Gliwicach z dnia 29 marca 2004 r., sygn. akt II SAB/Ka 144/03; wyrok WSA w Gdańsku z dnia 11 września 2013 r., sygn. akt II SA/Gd 503/13). Żądana przez skarżącego informacja ma związek z zasadami organizacji pracy w urzędzie miasta oraz wypełnianiem funkcji publicznej przez osobę w nim zatrudnioną. Informacja dotyczy pracownika samorządowego, który może prowadzić i prowadzi sprawy gminy, a zatem osoby pełniącej funkcję publiczną i stanowi informację publiczną.

W ocenie Prezydenta stanowisko to nie ma zastosowania do osób zasiadających w Radzie i a contrario potwierdza stanowisko organu w niniejszej sprawie. Funkcja w Radzie ma bowiem charakter nieodpłatny, a osoby zasiadające w Radzie z ramienia organizacji pozarządowych robią to w czasie wolnym, w ramach swoistego wolontariatu. Rada nie dysponuje majątkiem publicznym, nie decyduje o kształtowaniu treści wykonywanych zadań w sferze publicznej, nie zarządza sprawami publicznymi. Jej funkcje są tylko opiniodawcze i konsultacyjne, stąd nie wiążą organu administracji publicznej. Można nawet podać w wątpliwość, czy jej członkowie spoza pracowników Urzędu Miasta Słupsk są osobami pełniącymi funkcje publiczne. Ze względu na to, że ewentualny wpływ na działanie organów władzy publicznej mają jedynie niewiążące opinie Rady w sprawach wskazanych w art. 41 ustawy o pożytku publicznym i wolontariacie wydano skarżącemu protokoły z zebrań Rady oraz informacje o harmonogramie jej spotkań i osobach „współprzewodniczących” w Radzie, ale z powyższych powodów uznano, że listy obecności ze spotkań tej rady wykraczają poza zakres

informacji publicznej.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gdańsku zważył, co następuje:

Zgodnie z przepisem art. 1 § 1 i § 2 ustawy z dnia 25 lipca 2002 r. - Prawo o ustroju sądów administracyjnych (t.j. Dz.U. z 2021 r. poz. 137) sądy administracyjne sprawują wymiar sprawiedliwości m.in. przez kontrolę działalności administracji publicznej, a kontrola ta sprawowana jest pod względem zgodności z prawem, jeżeli ustawy nie stanowią inaczej. Stosownie zaś do art. 3 § 2 pkt 8 PostAdmU sądy sprawują kontrolę działalności administracji publicznej poprzez rozpoznawanie skarg na bezczynność lub przewlekłe prowadzenie postępowania w przypadkach określonych w pkt 1-4 (art. 3 § 2 PostAdmU) lub przewlekłe prowadzenie postępowania w przypadku określonym w pkt 4a, a także na bezczynność lub przewlekłe prowadzenie postępowania w sprawach dotyczących innych niż określone w pkt 1-3 aktów lub czynności z zakresu administracji publicznej dotyczących uprawnień lub obowiązków wynikających z przepisów prawa podjętych w ramach postępowania administracyjnego określonego w ustawie z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego oraz postępowań określonych w działach IV, V i VI ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa oraz postępowań, do których mają zastosowanie przepisy powołanych ustaw.

Dopuszczalność skargi na bezczynność organu w sprawie udostępnienia informacji publicznej nie jest kwestionowana ani w orzecznictwie sądów administracyjnych, ani w piśmiennictwie. Przyjmuje się też, że dopuszczalność takiej skargi zachodzi również wtedy, gdy strona - wbrew stanowisku organu - uznaje, że żądane informacje są informacjami publicznymi i powinny być udzielone w trybie wnioskowym na podstawie ustawy o dostępie do informacji publicznej (por. wyrok WSA w Kielcach z dnia 20 maja 2020 r., sygn. akt II SAB/Ke 30/20).

Jakkolwiek przepisy ustawy – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi nie określają, na czym polega stan bezczynności, to w orzecznictwie sądowym oraz w doktrynie zgodnie przyjmuje się, że ze stanem tym mamy do czynienia wówczas, gdy w prawie ustalonym terminie organ nie podjął żadnych czynności w sprawie, lub wprawdzie prowadził postępowanie w sprawie, ale - mimo istnienia ustawowego obowiązku - nie zakończył go wydaniem decyzji, postanowienia lub też innego aktu lub nie podjął stosownej czynności (por.: T. Woś (w:) T. Woś, H.

Knysiak-Molczyk, M. Romańska, Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi. Komentarz, 2011, s. 109; wyrok WSA we Wrocławiu z dnia 30 marca 2022 r., sygn. akt IV SAB/Wr 808/21).

W rozpoznawanej sprawie skarżący zarzucił Prezydentowi Miasta Słupska bezczynność w zakresie niezłażwienia punktu 4. wniosku skarżącego z dnia 18 maja 2022 r., złożonego za pośrednictwem poczty elektronicznej, w którym to wniosku skarżący żądał, powołując się na art. 61 Konstytucji RP oraz art. 10 ust. 1 DostInfPubU, udostępnienia informacji o działalności Słupskiej Rady Działalności Pożytku Publicznego bieżącej kadencji 2019-2022 w zakresie udzielenia informacji dotyczących: 1) które osoby z aktualnego stanu osobowego są współprzewodniczącymi; 2) harmonogramu spotkań Rady; 3) protokołów ze spotkań Rady oraz 4) listy obecności spotkań Rady.

Poza sporem jest, że pismem z dnia 31 maja 2022 r. (wraz załącznikami) organ udzielił skarżącemu odpowiedzi na powyższy wniosek w zakresie pytań oznaczonych numerami 1-3, co potwierdzają dokumenty zgromadzone w aktach administracyjnych sprawy. Organ nie udzielił jednak skarżącemu informacji żądanej w punkcie 4. Wniosku, dotyczącej udostępnienia list obecności z posiedzeń Słupskiej Rady Działalności Pożytku Publicznego z bieżącej kadencji, wyjaśniając w ww. piśmie, że listy te nie stanowią informacji publicznej. Z wyjaśnień organu udzielonych natomiast w odpowiedzi na skargę wynika, że listy obecności ze spotkań Rady - która nie dysponuje majątkiem publicznym, nie decyduje o kształtowaniu treści wykonywanych zadań w sferze publicznej, nie zarządza sprawami publicznymi a pełni jedynie funkcje opiniotwórcze i konsultacyjne niewiążące organu administracji - mają jedynie walor dokumentu wewnętrznego i technicznego, niestanowiącego informacji publicznej, dotyczącego zasadniczo osób nie będących pracownikami samorządowymi, bowiem zasiadanie i obecność na posiedzeniach Rady ma charakter nieodpłatny i opiera się na wolontariacie.

Pojęcie „informacji publicznej” na gruncie przepisów ustawy z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej (t.j. Dz.U. z 2022 r. poz. 902 – dalej jako „u.o.i.p.”) zostało określone w przepisach art. 1 ust. 1 i art. 6 tej ustawy. Zgodnie z art. 1 ust. 1 DostInfPubU każda informacja o sprawach publicznych stanowi informację publiczną w rozumieniu ustawy i podlega udostępnieniu na zasadach i w trybie określonych w niniejszej ustawie. Z kolei w art. 6 ust. 1 DostInfPubU wymieniono przykładowo kategorie danych, które są informacją publiczną. Ponieważ sformułowania

zawarte w art. 6 ust. 1 DostInfPubU nie są zbyt jasne, przy ich wykładni należy kierować się treścią art. 61 Konstytucji RP, zgodnie z którym obywatel ma prawo do uzyskiwania informacji o działalności organów władzy publicznej oraz osób pełniących funkcje publiczne. Prawo to obejmuje również uzyskiwanie informacji o działalności organów samorządu gospodarczego i zawodowego, a także innych podmiotów w zakresie, w jakim wykonują one zadania publiczne, czy też gospodarują mieniem komunalnym lub majątkiem Skarbu Państwa. Zgodnie z ust. 2 art. 61 Konstytucji RP prawo do uzyskiwania informacji dotyczy również dostępu do dokumentów. Ograniczenie tego prawa może nastąpić wyłącznie ze względu na określone w odrębnych ustawach przesłanki dotyczące ochrony wolności i praw innych osób oraz ochronę porządku publicznego, bezpieczeństwa lub ważnego interesu gospodarczego państwa (art. 61 ust. 3 Konstytucji RP). W myśl art. 61 ust. 4 Konstytucji RP tryb udzielania informacji, o których mowa w tym artykule, określają ustawy i realizację powyższego przepisu stanowi właśnie ustawa o dostępie do informacji publicznej.

W świetle powołanych przepisów Konstytucji RP oraz ustawy o dostępie do informacji publicznej pojęcie „informacji publicznej” musi być rozumiane szeroko. W orzecznictwie i piśmiennictwie powszechnie przyjmuje się, że za informację publiczną należy uznać każdą wiadomość wytworzoną przez szeroko rozumiane władze publiczne, a także inne podmioty sprawujące funkcje publiczne w zakresie wykonywania przez nie zadań publicznych i gospodarowania mieniem komunalnym lub mieniem Skarbu Państwa. Charakter informacji publicznej mają również informacje niewytworzone przez wskazane podmioty lecz do nich się odnoszące. Informację publiczną stanowi więc treść wszelkiego rodzaju dokumentów nie tylko bezpośrednio zredagowanych i wytworzonych przez wskazany podmiot. Przymiot taki posiada także treść dokumentów, których podmiot używa do zrealizowania powierzonych mu prawem zadań. Bez znaczenia przy tym jest, w jaki sposób dokumenty znalazły się w posiadaniu adresata wniosku oraz to czy znajdują się one w posiadaniu także innego podmiotu. Ważne jedynie jest to, by dokumenty takie służyły realizowaniu zadań publicznych przez tego adresata wniosku i odnosiły się do niego bezpośrednio. Informację publiczną mogą zawierać nie tylko dokumenty urzędowe. Zgodnie bowiem z ugruntowaną praktyką orzecniczą, informacja publiczna obejmuje swoim znaczeniem szerszy zakres pojęciowy niż dokumenty urzędowe (por. wyrok NSA z dnia 29 lutego 2012 r., sygn. akt I OSK 2215/11).

W świetle powyższego przyjąć należy, że żądane przez skarżącego informacje odnoszące się do list obecności z posiedzeń Słupskiej Rady Działalności Pożytku Publicznego (z kadencji 2019-2022), stanowią informację publiczną.

Podkreślić tu należy, że na gruncie ustawy o dostępie do informacji publicznej, do udostępnienia informacji publicznej zobowiązany jest jej dysponent, zatem organ, który znajduje się w posiadaniu wnioskowanej informacji. Nie budzi zatem wątpliwości, że zobowiązaniem do udostępnienia posiadanych informacji publicznych w omawianym zakresie jest Prezydent Miasta Słupska – wynika to z § 5 i 6 uchwały nr XII/100/15 Rady Miejskiej w Słupsku z dnia 27 maja 2015 r. w sprawie trybu powoływania członków oraz organizacji i trybu działania Słupskiej Rady Działalności Pożytku Publicznego, terminów i sposobu zgłaszania kandydatur na członków Słupskiej Rady Działalności Pożytku Publicznego (Dz.Urz. Woj. Pom. z 2015 r. poz. 2121 ze zm. – dalej zwana „uchwałą nr XII/100/15”). Natomiast o obowiązku przekazania konkretnej informacji decyduje charakter określonych danych odnoszących się do wykonywania zadań publicznych lub gospodarowania środkami publicznymi.

Dokonując kwalifikacji żądanych informacji dotyczących działalności Słupskiej Rady Działalności Pożytku Publicznego należy przede wszystkim zauważyć, że została powołana w oparciu o przepisy art. 41e ustawy z dnia 24 kwietnia 2003 r. o działalności pożytku publicznego i wolontariacie (t.j. Dz.U. z 2022 r. poz. 1327 ze zm. – dalej jako „DrPublUp.w.”), który wskazuje, że radę - będącą według ustawy organem konsultacyjnym i opiniodawczym - tworzy organ wykonawczy właściwej jednostki samorządu terytorialnego (tutaj: Prezydent Miasta Słupska) na wspólny wniosek co najmniej 5 organizacji pozarządowych lub podmiotów wymienionych w art. 3 ust. 3 tej ustawy. Kadencja takiej rady trwa 3 lata. Stosownie do art. 41g ust. 1 powyższej ustawy organ stanowiący powiatu lub gminy określa w drodze uchwały tryb powoływania członków oraz organizację i tryb działania rady, biorąc pod uwagę potrzebę zapewnienia reprezentatywności organizacji pozarządowych oraz podmiotów o których mowa w art. 3 ust. 3 tej ustaw, terminy i sposób zgłaszania kandydatur na członków rady oraz potrzebę zapewnienia sprawnego funkcjonowania rady. Ponadto stosownie do art. 41g ust. 2 wskazanej ustawy organ wykonawczy gminy lub powiatu odwołuje członka rady przed upływem kadencji m.in. w przypadku nieusprawiedliwionej nieobecności na trzech kolejnych posiedzeniach rady.

Stosownie do powołanych przepisów zarządzeniem nr 1066/WiP/2019

z dnia 29 listopada 2019 r. (zmienionym zarządzeniem nr 1133/WiP/2019 z dnia 19 grudnia 2019 r.) Prezydent Miasta Słupska powołał Słupską Radę Działalności Pożytku Publicznego, jako organ konsultacyjny i opiniodawczy, w imiennie określonym, 17-osobowym składzie, natomiast Rada Miejska w Słupsku podjęła ww. uchwałę nr XII/100/15. Zaznaczenia wymaga, że do zadań Słupskiej Rady Działalności Pożytku Publicznego należy w szczególności opiniowanie projektów strategii rozwoju miasta czy też opiniowanie projektów uchwał i aktów prawa miejscowego dotyczących sfery zadań publicznych, o których mowa w art. 4 ustawy o działalności pożytku publicznego i wolontariacie oraz wyrażanie opinii w sprawach dotyczących zadań publicznych (zob. art. 41i ust. 1 DrPublUp.w., a także § 6 Regulaminu Pracy Słupskiej Rady Działalności Pożytku Publicznego). Nie powinno budzić zatem wątpliwości, że zakres kompetencji przyznaných Radzie wywiera bezpośredni wpływ na wykonywanie zadań publicznych. Należy więc uznać, że Rada jako organ pomocniczy organów samorządu terytorialnego jest podmiotem wykonującym zadania publiczne. Działalność Rady dotyczy sfery zadań publicznych w zakresie działalności pożytku publicznego i wolontariatu realizowanych przez Prezydenta Miasta Słupska i Radę Miejską w Słupsku na podstawie przepisów ustawy. Zatem w świetle obowiązujących przepisów prawa nie ulega wątpliwości, że informacje o działalności Rady, jako organu konsultacyjno-opiniodawczego Prezydenta Miasta realizującego przypisane mu ustawowo zadania na rzecz urzędowania i realizacji praw organizacji działalności pożytku publicznego i wolontariatu poprzez m.in. opiniowanie projektów aktów prawnych i działań organów pod kątem ich skutków dla tych podmiotów, są informacją publiczną.

W konsekwencji należy przyjąć, że także żądane informacje dotyczące działalności Rady w postaci list obecności z posiedzeń Rady stanowią informację o sprawach publicznych i podlegają udostępnieniu przez podmiot zobowiązany.

Jak wskazał Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 7 czerwca 2018 r. (sygn. akt I OSK 2005/16) „taką konstatację potwierdza też to, że w myśl postanowień art. 18 ust. 2 DostInfPubU posiedzenia kolegialnych organów pomocniczych organów pochodzących z wyborów powszechnych, o których mowa w ust. 1, są jawne i dostępne, o ile stanowią tak przepisy ustaw albo akty wydane na ich podstawie lub gdy organ pomocniczy tak postanowi. Natomiast przepis art. 19 DostInfPubU nakłada na organy wskazane w art. 18 ust. 2 DostInfPubU obowiązek sporządzania i udostępniania protokołów i stenogramów swoich obrad. Z obowiązku tego

organ jest zwolniony w przypadku, gdy sporządza i udostępnia materiały audiowizualne lub teleinformatyczne rejestrujące w pełni obrady. Skład orzekający w niniejszej sprawie stoi na stanowisku, że regulację art. 18 ust. 2 DostInfPubU należy interpretować w kontekście konstytucyjnych zasad i norm, co oznacza wykładnię rozszerzającą unormowania zawartego w DostInfPubU. W myśl Konstytucji RP, w państwie demokratycznym, zasadniczo działalność organów realizujących zadania publiczne jest jawna. Wyrażone zaś w art. 61 Konstytucji prawo do informacji zawiera w swej treści uprawnienie do żądania informacji o funkcjonowaniu szeroko pojętych instytucji publicznych. Podejmując próbę wskazania cech, jakie będą przesądzały o tym, że określony podmiot sprawuje funkcję publiczną można uznać, że chodzi o takie funkcje, których sprawowanie ma związek z podejmowaniem działań wpływających bezpośrednio na sytuację innych osób lub łączy się z przygotowaniem rozstrzygnięć dotyczących innych podmiotów. Organy pomocnicze (opiniodawczo-doradcze) w wielu przypadkach wypracowują pewne koncepcje lub stanowiska, które następnie są realizowane przez organy administracji publicznej. Tym samym także działalność tych organów powinna być jawna – transparentna, a protokoły z ich posiedzeń bądź stenogramy stanowią informację publiczną w rozumieniu DostInfPubU i powinny być udostępniane”. Skład orzekający w niniejszej sprawie w pełni aprobuje stanowisko wyrażone w powoływanym wyroku.

W tym też kontekście należy zwrócić uwagę, że w § 3 ust. 4 uchwały nr XII/100/15 stwierdzono, że Rada działa na podstawie przyjętego przez siebie Regulaminu. Stosownie zaś do treści § 3 Regulaminu Pracy Słupskiej Rady Działalności Pożytku Publicznego (plik znajdujący się na stronie internetowej http://bip.um.slupsk.pl/urząd_miejski/dokumenty/1504.html), Rada obraduje na posiedzeniach (ust. 2), zaś swoje opinie i stanowiska wyraża w drodze głosowania, zwykłą większością głosów przy udziale minimum połowy składu Rady, przy czym na wniosek członka Rady zarządza się głosowanie tajne (ust. 8); współprzewodniczący upoważnieni są do zredagowania opinii w oparciu o ustalenia wynikające z prowadzonej dyskusji, a opinie te winny być ujęte w protokole sporządzonym przez pracownika Biura Prezydenta Miasta, podpisanym przez dwóch współprzewodniczących po konsultacji z Radą (ust. 11), natomiast załącznikiem do protokołu jest lista obecności na posiedzeniu Rady (ust. 12).

Z powyższego wynika, że lista obecności stanowi integralną część protokołu posiedzenia Rady. W tej sytuacji, skoro - jak przyznał to organ

– za informację publiczną uznał udostępnienie protokołów z posiedzeń Słupskiej Rady Działalności Pożytku Publicznego, to tym samym udostępnieniu winny podlegać również ich integralne załączniki, a zatem lista obecności na posiedzeniu Rady. Jak bowiem już wyżej zasygnalizowano, stosownie do regulacji zawartej w art. 41g ust. 2 pkt 5 DrPubUp.w. organ wykonawczy odpowiednio powiatu lub gminy (tutaj: Prezydent Miasta Słupska) odwołuje członka Rady Powiatowej lub Rady Gminnej przed upływem kadencji w przypadku nieusprawiedliwionej nieobecności na trzech kolejnych posiedzeniach Rady Powiatowej lub Rady Gminnej. Do obowiązków zaś członków Rady należy m.in. uczestniczenie w pracach Rady (§ 4 ust. 1 pkt 1 Regulaminu Pracy Słupskiej Rady Działalności Pożytku Publicznego). Mając więc na uwadze treść powołanych przepisów nie ulega wątpliwości, że informacja dotycząca obecności na posiedzeniach Rady Działalności Pożytku Publicznego jej członków, dająca w istocie możliwość monitorowania ich obecności na posiedzeniach organu, którego działalność oddziałuje na sferę działalności publicznoprawnej, ma charakter informacji publicznej. Informacja taka – na co słusznie wskazywał skarżący – służy w istocie weryfikacji sposobu, w jaki członkowie Rady wywiązują się ze swoich obowiązków w tym zakresie, a jej ujawnienie uzasadnione jest wymogiem bezwzględnej transparentności zasad funkcjonowania i organizacji pracy Słupskiej Rady Działalności Pożytku Publicznego, która jako organ pomocniczy Prezydenta Miasta Słupska i Rady Miejskiej w Słupsku jest podmiotem wykonującym zadania publiczne.

Mając powyższe na uwadze należy przyjąć, że – stosownie do art. 61 ust. 1 i ust. 2 Konstytucji RP oraz art. 1 ust. 1 i art. 6 ust. 1 DostInfPubU - informacje dotyczące listy obecności na posiedzeniach Słupskiej Rady Działalności Pożytku Publicznego posiadają walor informacji publicznej. Szerokie bowiem rozumienie pojęcia informacji publicznej, otwarty katalog przedmiotowy pozwalający na zakwalifikowanie jak największej ilości informacji, charakteryzującej się przymiotem sprawy publicznej oraz praktyka wynikająca z orzecznictwa sądów administracyjnych prowadzi do przekonania, iż informacje takie spełniają zakres przedmiotowy ustawy o dostępie do informacji publicznej.

W konsekwencji, skoro na dzień wydania wyroku organ pozostaje w bezczynności, gdyż wciąż nie udzielił skarżącemu żądanej w punkcie 4. jego wniosku z dnia 18 maja 2022 r. informacji publicznej, to Sąd – na podstawie art. 149 § 1 pkt 1 PostAdmU - zobowiązał organ do rozpoznania w tym zakresie ww. wniosku skarżącego w terminie 14 dni od

dnia doręczenia prawomocnego wyroku wraz z aktami, o czym orzeczono w punkcie 1. sentencji wyroku.

W ocenie Sądu – jakkolwiek organ dopuścił się bezczynności – to nie można przyjąć, że miała ona charakter rażącego naruszenia prawa. Nieuwzględnienie wniosku skarżącego w tym zakresie nie wynikało bowiem ze złej woli organu, lecz było wynikiem niewłaściwej interpretacji mających zastosowanie w sprawie przepisów. Bezczynność organu w tym zakresie nie była zatem spowodowana lekceważeniem podmiotu wnioskującego, czy też celowym przedłużaniem postępowania. Wobec powyższego Sąd nie zakwalifikował zaistniałej bezczynności jako mającej miejsce z rażącym naruszeniem prawa, o czym - stosownie do treści art. 149 § 1a PostAdmU - orzeczono w punkcie 2. sentencji wyroku.

O zwrocie kosztów postępowania (punkt 3. sentencji wyroku). Sąd orzekł na podstawie art. 200 w zw. z art. 205 § 1 PostAdmU zasadzając od organu na rzecz skarżącego kwotę 100 zł z tytułu uiszczanego wpisu sądowego.

Wskazania co do dalszego postępowania wynikają z powyższych rozważań oraz oceny prawnej i wiążą organ w niniejszej sprawie stosownie do art. 153 PostAdmU

Sąd orzekł w niniejszej sprawie na posiedzeniu niejawnym w postępowaniu uproszczonym na podstawie art. 119 pkt 4 PostAdmU, zgodnie z którym sprawa może być rozpoznana w trybie uproszczonym, jeżeli przedmiotem skargi jest bezczynność lub przewlekłe prowadzenie postępowania.

Powołane w treści niniejszego uzasadnienia orzeczenia sądów administracyjnych dostępne są w internetowej Centralnej Bazie Orzeczeń Sądów Administracyjnych (orzeczenia.nsa.gov.pl).

4.

Przetworzenie informacji publicznej

Wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu
z dnia 30 sierpnia 2022 r.
IV SA/Wr 164/22

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Krakowie w składzie:

Bogumiła Kalinowska (przewodniczący sprawozdawca)
Marta Pająkiewicz-Kremis
Mirosława Rozbicka-Ostrowska

po rozpoznaniu w Wydziale IV na rozprawie w dniu 30 sierpnia 2022 r. sprawy ze skargi P. P. na decyzję Dyrektora Regionalnego Centrum Kultury w C. z dnia (...) (...) w przedmiocie odmowy udostępnienia informacji publicznej

- I. uchyla zaskarżoną decyzję oraz poprzedzającą ją decyzję;
- II. zasądza od Dyrektora Regionalnego Centrum Kultury w C. na rzecz strony skarżącej kwotę 680 (słownie: sześćset osiemdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania sądowego.

Uzasadnienie

Zaskarżoną decyzją, na podstawie art. 138 § 1 pkt ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego w związku z art. 16 i art. 17 oraz art. 3 ust. 1 pkt 1) ustawy z dnia 6 września 2001 r o dostępie do informacji publicznej (t.j. Dz.U. z 2020 r. poz. 2176 ze zm.; zwanej poniżej w skrócie „DostInfPubU”) - po rozpatrzeniu wniosku skarżącego P. P. o ponowne rozpatrzenie sprawy w zakresie wniosku o udostępnienie informacji publicznej - tj. udzielenia odpowiedzi na poniższe pytania:

1. Czy i kiedy w bieżącym roku RCK w C. wystąpiło o dotację w kwocie 125 tys. zł?
2. Skan wniosku/pisma o w/w dotację?
3. Na jaki cel (jakie wydatki są z tym związane szczegółowo) zostanie przeznaczona dotacja w kwocie 125 tys. zł przez RCK w C. ?

- Dyrektor Regionalnego Centrum Kultury w C. (RCK) utrzymał swą poprzednią decyzję z dnia 10 stycznia 2022 r. w mocy.

W uzasadnieniu zaskarżonego rozstrzygnięcia podano, że skarżący zwrócił się do Dyrektora RCK z wnioskiem o udostępnienie informacji publicznej w zakresie udzielenia odpowiedzi na wyżej wymienione pytania. Decyzją z dnia(...) . organ odmówił udostępnienia żądanych informacji argumentując, że zajęłoby to co najmniej 4 godzin pracy (połowę dnia pracy) i musiałyby być zaangażowanych co najmniej 2 pracowników. W sposób istotny zakłóciłoby to funkcjonowanie działalności organu, realizowania jego podstawnych obowiązków a to z kolei wiąże się z konstatacją, iż w sprawie żądana informacja ma status informacji przetworzonej. W konsekwencji skarżący został wezwany do wykazania szczególnie istotnego interesu publicznego jednakże nie uzupełnił żądanych w wezwaniu informacji, a jedynie wezwał organ do wydania decyzji zaś wnioskiem z dnia 24 stycznia 2022 r. zwrócił się o ponowne rozpatrzenie sprawy.

Rozpoznając ponownie sprawę organ zauważył, że nie ma wątpliwości, że wnioskodawca wystąpił z żądaniem udostępnienia szeregu informacji prostych. Utworzenie zbioru informacji prostych wymaga takiego nakładu środków i zaangażowania pracowników, które negatywnie wpływa na tok realizacji ustawowych zadań nałożonych na zobowiązanego do udostępnienia informacji publicznej, a w szczególności gdy wymaga to analizowania całego zasobu posiadanych dokumentów w celu wybrania tylko tych, których oczekuje wnioskodawca, to jest to informacja przetworzona. Informacja

przetworzona jest jakościowo nową informacją, nieistniejącą dotychczas w przyjętej treści i postaci, chociaż jej źródłem są materiały znajdujące się w posiadaniu zobowiązanego. Informacja przetworzona wymaga podjęcia określonego działania przez organ w odniesieniu do odpowiedniego zbioru informacji będącego w jego posiadaniu, z którego to zbioru uzyskana zostanie informacja publiczna (por. wyrok NSA z 3.11.2009 r., sygn. I OSK 735/09). Wprowadzenie dodatkowego wymogu udostępnienia informacji przetworzonej spowodowane jest założeniem, że materiał przygotowany z nakładem dodatkowych sił i środków specjalnie dla wnioskodawcy, nie powinien służyć jedynie indywidualnym interesom wnioskodawcy, ale musi być elementem pewnego szerszego działania służącemu większej społeczności, dlatego właśnie istnieje konieczność i potrzeba wykazania przez wnioskodawcę tzw. interesu publicznego — tj. w jakim celu i w jakim zakresie udzielenie odpowiedzi (informacji) przysłuży się tzw. dobru publicznemu, poprawie życia publicznego (lokalnego). Ilość żądanych informacji i okres za jaki żąda ich skarżący wskazują w przekonaniu organu, że należy zakwalifikować je jako informację przetworzoną, dla której udostępnienia wymagane jest istnienie szczególnej istotności dla interesu publicznego. W okolicznościach niniejszej sprawy wnioskodawca jednak nie udowodnił i nie wykazał, iż przeznaczy przedmiotowe informacje do potrzeb innych niż własne (prywatne).

W skardze zarzucono naruszenie:

1. art. 61 ust. 1 i 2 w zw. z art. 61 ust. 3 w zw. z art. 31 ust. 3 Konstytucji RP w zakresie, w jakim z przepisów tych wynikają przesłanki ograniczenia konstytucyjnego prawa do informacji, poprzez nieprawidłowe zastosowanie, polegające na ograniczeniu konstytucyjnego prawa, które to ograniczenie nie spełnia przesłanek konieczności i proporcjonalności, a ponadto nie znajduje uzasadnienia w potrzebie; ochrony wskazanych w art. 61 ust. 3 Konstytucji RP wartości prawnie chronionych;
2. art. 3 ust. 1 pkt 1 DostInfPubU, w zakresie, w jakim przepis ten normuje instytucję informacji przetworzonej, poprzez błędne zastosowanie, polegające na uznaniu, że przedmiotem wniosku była informacja przetworzona;
3. art. 107 § 1 pkt 6 w zw. z art. 107 § 3 i art. 11 KPA poprzez niewłaściwe ich zastosowanie, a przez to brak wyjaśnienia przez organ czy udostępnienie wnioskowanych informacji jest szczególnie istotne dla interesu publicznego, a jeśli nie, dlaczego owe informacje przyniosłyby takiego nie posiadają.

Na tle tak sformułowanych zarzutów wniesiono o uchylenie zaskarżonej decyzji i poprzedzającej ją decyzji oraz o przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia, a także o zasądzenie zwrotu kosztów postępowania według norm przepisanych.

W odpowiedzi organ wniósł o oddalenie skargi podtrzymując dotychczas prezentowaną argumentację.

Wojewódzki Sąd Administracyjny we Wrocławiu zważył, co następuje:

Skarga okazała się uzasadniona.

Bezsprzecznie adresat wniosku jest podmiotem obowiązany do udostępnienia informacji publicznej (wykonującym zadania publiczne) a żądana przez skarżącego informacja ma charakter informacji publicznej. Osią sporu jest natomiast charakter (kwalifikacja) żądanej przez skarżącego informacji publicznej, prowadzący w konsekwencji do odmowy jej udostępnienia. W ocenie skarżącego dane objęte jego wnioskiem stanowią informację prostą, której udostępnienie nie wymagało specjalnego przygotowania według wskazanych przez niego kryteriów ani tworzenia specjalnych zestawień, gdyż informacje te powinny być (są) już w posiadaniu organu. Z kolei podług organu realizacja żądania skarżącego prowadzi do podjęcia szeregu działań, w efekcie których wytworzona informacja - nieistniejąca w dniu złożenia wniosku - zostanie przygotowana specjalnie dla skarżącego i zgodnie z jego oczekiwaniami, z zaangażowaniem co najmniej 2 pracowników i nakładem czasowym 4 godzin pracy (informacja przetworzona).

Rozstrzygnięcie tej spornej kwestii trzeba poprzedzić wyjaśnieniem, czym jest informacja przetworzona i jakie kryteria identyfikacyjne służą jej wyodrębnieniu. W pierwszej kolejności należy podkreślić, że ustawodawca nie doprecyzował na gruncie DostInfPubU pojęcia „informacja przetworzona”, wobec czego ciężar dookreślenia tego pojęcia został przeniesiony na podmioty stosujące prawo. W rzeczywistości proces ustalania pojęcia „informacja przetworzona” odbywa się na gruncie judykatury. W toku stosowania przepisów DostInfPubU w orzecznictwie sądowno-administracyjnym wykształcił się pogląd, wedle którego informacja przetworzona to taka informacja, na którą składa się określona liczba tzw. informacji prostych, podlegających wyodrębnieniu w sposób dostosowany do żądania wnioskodawcy poprzez konieczność dokonania stosownych analiz, wyciągów bądź zestawień (por. wyroki Naczelnego Sądu Administracyjnego z 21 września 2012 r., I OSK 1477/12 i z 17 października 2006 r., I OSK 1347/05;

CBOSA).

Biorąc pod uwagę dotychczasowe orzecznictwo sądowno-administracyjne i poglądy doktryny w tym zakresie można wyróżnić co najmniej dwie koncepcje i sposoby identyfikacji przesłanek uzasadniających konieczność przetworzenia informacji publicznej. Z pierwszą z nich, tzw. szeroką koncepcją identyfikacji czynności, które musi podjąć zobowiązany w celu wytworzenia informacji przetworzonej, mamy do czynienia wtedy, gdy kryterium identyfikującym stają się dodatkowe czynności, które musi wykonać podmiot zobowiązany w celu wytworzenia takiej informacji. Zazwyczaj chodzi o te czynności, których celem jest wyodrębnienie określonych informacji prostych (dokumentów) ze zbioru informacji znajdujących się w posiadaniu podmiotu zobowiązanego i przygotowanie ich do udostępnienia (zob. M. Jabłoński, *Udostępnianie przetworzonej informacji publicznej*, Wrocław 2015, s. 133). Z kolei druga koncepcja, tzw. wąska koncepcja przetworzenia informacji publicznej, opiera się na założeniu, że jest to tylko taka informacja, która w momencie złożenia wniosku nie istnieje, a jej wytworzenie wymaga twórczego i analitycznego działania zobowiązanego (jego pracowników), polegającego na stworzeniu informacji według kryteriów i metod wskazanych przez wnioskodawcę (zob. P. Fagielski, *Informacja w administracji publicznej. Prawne aspekty gromadzenia, udostępniania i ochrony*, Wrocław 2007, s. 85-86). W takim rozumieniu pojęcie „przetworzenia informacji publicznej” nie może być identyfikowane z sumą wszystkich działań techniczno-organizacyjnych, które musiałyby podjąć zobowiązany w celu wyselekcjonowania zbioru dokumentów (informacji) będących podstawą przygotowania informacji przetworzonej. Bierze się pod uwagę tylko to, czy rzeczywiście konieczne byłoby twórcze (analityczne, systemowe, zbiorcze itd.) wytworzenie nowej informacji, nie istniejącej w chwili wystąpienia z wnioskiem. W konsekwencji wąskie rozumienie przetworzenia informacji publicznej sprowadza się do przyjęcia, że przetworzenie występuje jedynie wtedy, gdy po odpowiednim wyselekcjonowaniu dokumentów i ich merytorycznej ocenie - również pod kątem ochrony tajemnic ustawowych i prywatności - nie można ich traktować jako gotowych do udostępnienia, a jedynie jako źródła informacji niezbędnej do wytworzenia tej, której żąda wnioskodawca. A zatem przetworzenie informacji prostych będzie grupą czynności analitycznych polegających na odpowiednim zestawieniu tych informacji według kryteriów wskazanych przez wnioskodawcę, a następnie takim ich zredagowaniu, aby efekt finalny stanowił informację zaspokajającą jego żądanie w sposób zupełny (por.

wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu z 19 grudnia 2005 r., IV SAB/Wr 47/05; CBOŚA).

Należy przy tym podkreślić, że obok konieczności podjęcia określonych czynności w celu wyodrębnienia materiału źródłowego dla potrzeb stworzenia informacji przetworzonej, szczególnie istotnym czynnikiem będzie wysiłek podmiotu zobowiązanego, a właściwie jego zasobów kadrowych, związany z taką realizacją tych czynności, aby wytworzona informacja publiczna była zgodna z oczekiwaniami wnioskodawcy. Proces przetwarzania informacji prostych prowadzić musi przy tym do wyodrębnienia informacji publicznej o nowej treści, co oznacza, że wytworzona informacja - w momencie złożenia wniosku - jeszcze nie istniała i powstała wyłącznie z inicjatywy osoby domagającej się jej udostępnienia (zob. D. Fleszar, Zasady dostępu do informacji publicznej przetworzonej, „Samorząd Terytorialny” 1-2/2011, s. 91-93).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt okoliczności badanej sprawy, trzeba za skarżącym stwierdzić, że informacje objęte jego wnioskiem są informacjami prostymi, które podlegają udostępnieniu bez wykazania przez wnioskodawcę jakiegokolwiek interesu w ich pozyskaniu. Wniosek sprostado udostępnienia skanu dokumentu oraz odpowiedzi na dwa nieskomplikowane w swej treści klarowne pytania. Należy zgodzić się ze skarżącym, że informacja w przedmiocie dotacji winna być znana organowi z urzędu, bowiem nie jest to duży organ administracji otrzymujący wiele dotacji rocznie. Informacja jest zatem w posiadaniu organu, a jej udostępnienie w sposób opisany we wniosku nie tworzy nowej jakościowo informacji, zebranej według szczególnych kryteriów. Trafnie przyjmuje skarżący, że podmiot zobowiązany do udostępnienia informacji musi podejmować czynności materialno-techniczne, służące realizacji wniosku. Gdyby każdą konieczność odszukania dokumentów traktować jako przetworzenie informacji, prawo do informacji publicznej przestałoby być powszechne, a tym samym nie czyniłoby zadość postanowieniom Konstytucji RP. Takie czynności organu jak selekcja dokumentów i ich analiza pod względem treści są zwykłymi czynnościami, które nie mają wpływu i nie dają podstaw do zakwalifikowania żądanych dokumentów, jako informacji przetworzonej oraz że sam fakt czasochłonnego procesu odnajdywania żądanej informacji, czy też jej porządkowania, nie stanowi o przetworzeniu informacji publicznej, albowiem taka informacja nie jest informacją nową. Podobnie proste zliczenie danych znajdujących się w posiadaniu podmiotu zobowiązanego, nie stanowi o przetworzeniu informacji publicznej.

Wyodrębnienie żądanych informacji niezbędnych do przekazania, anonimizacja i usunięcie danych prawnie chronionych oraz przygotowanie informacji zgodnie z wnioskiem (zestawienie) nie wymaga - w ocenie Sądu - szczególnych intelektualnych wysiłków. Zdaniem Sądu, zakres wniosku nie pozostawia wątpliwości, że informacja objęta wnioskiem wskutek jej udostępnienia nie staje się informacją nową jakościowo, a jej udostępnienie nie wymaga podjęcia przez organ ponadprzeciętnych czynności. Trzeba wskazać, że informacje nie wymagają ponadprzeciętnej analizy, a jedynie prostego udostępnienia w formie pisemnej. Za wątpliwie należy uznać argumenty organu, jakoby do udostępnienia informacji objętych wnioskiem konieczne było poświęcenie czterech godzin pracy przez dwie osoby. Gdyby nawet uznać takowe za realne, to nie sposób stwierdzić, aby paraliżowało to pracę organu. Powyższe prowadzi do wniosku, że organ bezzasadnie uznał, że w sprawie zastosowanie znajduje przepis art. 3 ust. 1 pkt 1 DostInfPubU i wezwał skarżącego do wykazania, że pozyskanie przez niego żądanej informacji publicznej jest szczególnie istotne dla interesu publicznego. W każdym bądź razie w motywach decyzji nie wykazano zdaniem Sądu, że omawianej informacji należy przypisać walor informacji przetworzonej. Ocena organu, wobec brak przedstawienia wyczerpującego uzasadnienia przesłanek takiego przyjęcia, jawi się jako arbitralna i dowolna.

W tym stanie rzeczy Sąd uchylił zaskarżoną decyzję i poprzedzającą ją decyzję wydaną w pierwszej instancji. Podstawę orzeczenia stanowił art. 145 § 1 pkt 1 lit. a) i c) i art. 135 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz.U. z 2022 r. poz. 329 ze zm.). O kosztach Sąd postanowił zgodnie z art. 200 ustawy w związku z art. 205 § 2 PostAdmU. Ponownie rozpoznając sprawę organ administracji obowiązany będzie uwzględnić stanowisko Sądu i udzielić skarżącemu informacji publicznej zgodnie z jego wnioskiem.

VARIA

5.

Test w konkursie na stanowisko referendarza sądowego w sądzie powszechnym

Sąd Okręgowy w Warszawie
Konkurs nr K-110-17/22, wersja A

1. Zgodnie z kodeksem cywilnym, w umowach należy raczej badać:
 - a) jaki był zgodny zamiar stron;
 - b) jaki był cel umowy;
 - c) jaki był zgodny zamiar stron i cel umowy, aniżeli opierać się na jej dosłownym brzmieniu.

2. Termin przedawnień związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej wynosi:
 - a) 3 lata;
 - b) 6 lat;
 - c) 10 lat.

3. Zgodnie z kodeksem cywilnym dłużnik, spełniając świadczenie:
 - a) nie może żądać pokwitowania w szczególnej formie;
 - b) może żądać od wierzyciela pokwitowania w szczególnej formie, jeżeli ma w tym interes;
 - c) może żądać pokwitowania w szczególnej formie, tylko wtedy, gdy strony tak się umówiły.

4. Zgodnie z kodeksem cywilnym do umów o świadczenie usług, które nie są uregulowane innymi przepisami, stosuje się odpowiednio przepisy
 - a) umowy o dzieło;
 - b) umowy o zleceniu;
 - c) umowy sprzedaży.

5. Zgodnie z kodeksem cywilnym, wierzyciel może: bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba,

- a) że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania;
- b) musi uzyskać zgodę dłużnika, aby przenieść wierzytelność;
- c) bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią zawsze i bez żadnych ograniczeń.

6. Jeżeli ustawa zastrzega dla czynności prawnej formę pisemną, czynność dokonana bez zachowania zastrzeżonej formy jest:

- a) nieważna tylko wtedy, gdy ustawa przewiduje rygor nieważności;
- b) bezskuteczna;
- c) bezskuteczna, gdy ustawa przewiduje taki rygor. Zgodnie z kodeksem postępowania cywilnego, sprawa o uchylenie, stwierdzenie nieważności albo o ustalenie istnienia bądź nieistnienia uchwał organów osób prawnych należy

7. do właściwości:

- a) sądu okręgowego;
- b) sądu rejonowego;
- c) sądu rejonowego albo sądu okręgowego w zależności od wartości przedmiotu sporu.

8. W zakresie powierzonych czynności referendarz sądowy ma zależnie od rodzaju podejmowanych czynności prawa i obowiązki:

- a) tylko sądu;
- b) tylko przewodniczącego;
- c) sądu albo przewodniczącego.

9. Zgodnie z Kodeksem postępowania cywilnego, Sąd wydaje nakaz zapłaty, jeżeli:

- a) jeżeli powód dochodzi roszczenia pieniężnego;

- b) jeżeli powód dochodzi roszczenia pieniężnego albo świadczenia rzeczy zamiennych; jeżeli powód dochodzi roszczenia pieniężnego albo świadczenia innych rzeczy zamiennych,
- c) a w innych przypadkach-jeżeli przepis szczególny tak stanowi.

10. Jeżeli pismo procesowe nie może otrzymać prawidłowego biegu wskutek niezachowania warunków formalnych lub jeżeli od pisma nie uiszczono należnej opłaty, a pismo wniosła osoba zamieszkała lub mająca siedzibę za granicą, przy czym doręczenie wezwania ma mieć miejsce poza terytorium Unii Europejskiej, przewodniczący wzywa stronę, pod rygorem zwrócenia pisma, do poprawienia, uzupełnienia lub opłacenia go w terminie:

- a) tygodniowym;
- b) nie krótszym niż miesiąc;
- c) nie krótszym niż 3 miesiące.

11. Sąd może zawiesić postępowanie z urzędu:

- a) jeżeli rozstrzygnięcie sprawy zależy od wyniku innego toczącego się postępowania cywilnego;
- b) w razie śmierci strony lub jej przedstawiciela ustawowego, utraty przez nich zdolności procesowej, utraty przez stronę zdolności sądowej lub utraty przez przedstawiciela ustawowego charakteru takiego przedstawiciela; jeżeli postępowanie dotyczy masy upadłości, masy układowej lub masy sanacyjnej i ogłoszono upadłość lub wszczęto wtórne postępowanie upadłościowe albo ustanowiono zarządcę
- c) w postępowaniu restrukturyzacyjnym.

12. Jeżeli pismo procesowe wniesione przez adwokata nie może otrzymać prawidłowego biegu wskutek niezachowania warunków formalnych, przewodniczący:

- a) zwraca pismo stronie bez wzywania do jego poprawienia lub uzupełnienia;
- b) wzywa adwokata do uzupełnienia braków formalnych;
- c) pozostawia je bez biegu, o czym zawiadamia adwokata.

13. Prawomocność orzeczenia stwierdza:

- a) na wniosek strony sąd pierwszej instancji, a dopóki akta sprawy znajdują się w sądzie drugiej instancji – ten sąd;
- b) zawsze sąd pierwszej instancji;
- c) zawsze referendarz sądowy w sądzie pierwszej instancji.

14. Roszczenie biegłego o zwrot wydatków i kosztów podróży przedawnia się:

- a) z upływem 10 lat licząc od dnia prawomocnego zakończenia postępowania w sprawie, w której koszty te powstały;
- b) z upływem 1 roku licząc od dnia powstania roszczenia;
- c) z upływem 3 lat licząc od dnia powstania roszczenia.

15. Sąd zwraca stronie różnicę między opłatą pobraną, a opłatą należną:

- a) z urzędu;
- b) wyłącznie na wniosek strony, zgłoszony nie później niż w terminie 3 miesięcy od dnia wniesienia opłaty;
- c) wyłącznie na wniosek strony, zgłoszony nie później niż w terminie roku od dnia wniesienia opłaty. Zgodnie z kodeksem postępowania cywilnego, jeżeli przeprowadzenie egzekucji należy

16. do komornika, koszty egzekucji ustala postanowieniem:

- a) wyłącznie sąd;
- b) sąd, zatwierdzając projekt postanowienia o rozliczeniu kosztów przygotowany przez komornika;
- c) komornik. Zgodnie z ustawą o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, od wniosku o wydanie

17. na podstawie akt odpisu orzeczenia ze stwierdzeniem prawomocności pobiera się opłatę:

- a) stałą;
- b) stosunkową;
- c) kancelaryjną. Referendarz sądowy uprawniony jest do wykonywania czynności w zakresie orzekania

- d) w przedmiocie kosztów sądowych na podstawie przepisów ustawy z dnia 28 lipca 2005r.

18. o kosztach sądowych, do których należą:

- a) przyznawanie i ustalania należności tylko świadków i biegłych; wykonywanie czynności w zakresie zwalniania od kosztów sądowych, przewidzianych
- b) w ustawie;
- c) na zarządzenie przewodniczącego wydziału - wykonywania czynności w sprawach odroczenia lub rozłożenia na raty należności sądowych.

19. Ponowny wniosek o zwolnienie od kosztów sądowych oparty na tych samych okolicznościach podlega:

- a) zwrotowi;
- b) odrzuceniu; pozostawieniu w aktach bez nadawania mu dalszego biegu z powiadomieniem strony
- c) o powyższej decyzji.

20. Skargę na orzeczenie referendarza wnosi się do sądu, w którym referendarz sądowy wydał zaskarżone orzeczenie:

- a) zawsze w terminie tygodnia od dnia jego doręczenia; w terminie tygodnia od dnia jego doręczenia, a jeżeli zażądano uzasadnienia tego orzeczenia –
- b) od dnia jego doręczenia z uzasadnieniem;
- c) zawsze w terminie tygodnia od dnia doręczenia uzasadnienia orzeczenia.

21. Sąd rozpoznaje skargę na orzeczenie referendarza sądowego w składzie:

- a) trzech sędziów jako sąd drugiej instancji;
- b) jednego sędziego jako sąd drugiej instancji;
- c) jednego sędziego jako sąd pierwszej instancji.

22. Pozbawienie wspólnika spółki jawnej prawa reprezentowania spółki:

- a) jest niedopuszczalne;

- b) jest możliwe na mocy uchwały podjętej zgodnie przez wszystkich wspólników, zgłoszonej do akt rejestrowych;
- c) może nastąpić wyłącznie z ważnych powodów na mocy prawomocnego orzeczenia sądu.

23. Umowa spółki komandytowej powinna być zawarta:

- a) w formie pisemnej pod rygorem nieważności;
- b) w formie aktu notarialnego;
- c) w formie przewidzianej dla umowy spółki jawnej, gdyż w sprawach nieregulowanych do spółki komandytowej stosuje się odpowiednio przepisy o spółce jawnej. Spółka jawna przekształciła się w spółkę komandytową. Wspólnicy spółki przekształcanej odpowiadają za zobowiązania tej spółki, powstałe przed dniem przekształcenia

24. na dotychczasowych zasadach przez okres:

- a) 6 lat, licząc od dnia powstania zobowiązania;
- b) 3 lat licząc od dnia przekształcenia;
- c) 5 lat, licząc od dnia przekształcenia.

25. Spółka cywilna może przekształcić się w:

- a) wyłącznie spółkę jawną;
- b) dowolną spółkę osobową;
- c) dowolną spółkę prawa handlowego.

26. Według kodeksu karnego zbrodnią jest:

- a) czyn zabroniony zagrożony karą pozbawienia wolności na czas nie krótszy niż 2 lata;
- b) czyn zabroniony zagrożony karą pozbawienia wolności na czas nie krótszy niż 3 lata albo karą surowszą;
- c) czyn zabroniony zagrożony karą pozbawienia wolności przekraczającą miesiąc.

27. Środek karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych

można orzec na okres:

- a) od 6 miesięcy do 3 lat;
- b) od 1 roku do 10 lat;
- c) od 1 roku do 15 lat.

28. Oskarżony może złożyć wniosek o dobrowolne podanie się odpowiedzialności (w trybie art. 387 § 1 kpk) do chwili :

- a) rozpoczęcia przewodu sądowego;
- b) zakończenia przesłuchania tego oskarżonego;
- c) zakończenia przesłuchania wszystkich oskarżonych.

29. W przypadku gdy przyczyną wypadku (art. 177 § 1 kk) było przekroczenie dozwolonej prędkości sprawca:

- a) odpowiada jedynie za przestępstwo;
- b) nie może odpowiadać za przestępstwo, jeżeli wcześniej został ukarany za wykroczenie;
- c) może odpowiadać za przestępstwo i wykroczenie.

30. Wyrokiem nakazowym można orzec:

- a) karę pozbawienia wolności do 6 miesięcy;
- b) karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania;
- c) karę ograniczenia wolności.

31. W postępowaniu sądowym obecność oskarżonego na rozprawie jest obowiązkowa:

- a) gdy oskarżony wnosił o umożliwienie mu udziału w rozprawie;
- b) gdy oskarżony nie jest reprezentowany przez obrońcę;
- c) w sprawach o zbrodnie podczas czynności otwarcia przewodu sądowego, pouczenia oskarżonego o przysługujących mu prawach i składania przez niego wyjaśnień.

32. Prowadzenie pojazdu po drodze publicznej, w strefie zamieszkania lub w

strefie ruchu i nie stosowanie się do decyzji właściwego organu o cofnięciu uprawnień do kierowania pojazdami:

- a) stanowi przestępstwo;
- b) stanowi wykroczenie;
- c) nie stanowi czynu zabronionego.

33. Odmowa przyjęcia wniosku o sporządzenie pisemnego uzasadnienia złożonego przez osobę nieuprawnioną, po terminie lub jeżeli zachodzą okoliczności, o których mowa w art. 120 § 2 kpk sporządzona przez referendarza sądowego:

- a) następuje w formie postanowienia, na które przysługuje zażalenie;
- b) ma formę zarządzenia, od którego przysługuje sprzeciw;
- c) wymaga każdorazowo zatwierdzenia przez Przewodniczącego wydziału. W przedmiocie przedłużenia tymczasowego aresztowania na okres powyżej roku

34. w postępowaniu przygotowawczym orzeka:

- a) Sąd właściwy do rozpoznania sprawy w I instancji;
- b) Sąd Rejonowy;
- c) Sąd Apelacyjny.

35. Według kodeksu karnego Sąd może warunkowo umorzyć postępowanie karne:

- a) jedynie wobec sprawcy niekaranego;
- b) wobec sprawcy niekaranego za przestępstwo umyślne, przy czym warunkowego umorzenia nie stosuje się do sprawcy przestępstwa zagrożonego karą pozbawienia wolności przekraczającą 5 lat pozbawienia wolności;
- c) w wyjątkowych przypadkach także wobec sprawcy karanego za przestępstwo umyślne.

36. Według kodeksu postępowania karnego oddala się wniosek dowodowy jeżeli:

- a) dotychczasowe dowody wykazały przeciwieństwo tego, co wnioskodawca zamierza udowodnić;
- b) okoliczność, która ma być udowodniona, jest już udowodniona zgodnie z twierdzeniem wnioskodawcy;
- c) przeprowadzenie dowodu jest znacznie utrudnione.

37. Według kodeksu postępowania karnego, jeżeli Sąd po otwarciu przewodu sądowego stwierdzi, iż społeczna szkodliwość czynu, którego dopuścił się oskarżony jest znikoma:

- a) wydaje postanowienie o umorzeniu postępowania;
- b) wydaje wyrok uniewinniający;
- c) umarza postępowanie wyrokiem.

38. W przypadku wniosku o zastosowanie tymczasowego aresztowania:

- a) w każdym wypadku niezbędne jest przymusowe doprowadzenie do sądu podejrzanego;
- b) można odstąpić od przymusowego doprowadzenia do sądu podejrzanego, jeżeli zostanie zapewniony udział podejrzanego w posiedzeniu przy użyciu urządzeń umożliwiających przeprowadzenie tego posiedzenia na odległość;
- c) można odstąpić od przymusowego doprowadzenia, jeżeli nie sprzeciwia się temu podejrzanym.

39. W przypadku skazania sprawcy za usiłowanie popełnienia przestępstwa Sąd:

- a) stosuje nadzwyczajne złagodzenie kary;
- b) wymierza karę za usiłowanie w granicach zagrożenia przewidzianego dla danego przestępstwa;
- c) odstępuje od wymierzenia kary.

40. Proszę wskazać, które orzeczenie nie jest obligatoryjne w przypadku skazania za czyn z art. 178 a § 1 kk:

- a) zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych;

- b) świadczenie pieniężne na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej;
- c) podanie wyroku do publicznej wiadomości.

41. W sprawach z oskarżenia prywatnego posiedzenie pojednawcze:

- a) jest obowiązkowe i zawsze poprzedza rozprawę główną;
- b) można od niego odstąpić na wniosek lub za zgodą stron;
- c) na wniosek lub za zgodą stron można od niego odstąpić i skierować sprawę do mediacji.

42. Osoba, która dokonuje zaboru roweru po uprzednim przecięciu linki zabezpieczającej będzie odpowiadała za popełnienie:

- a) przestępstwa kradzieży mienia z art. 278 § 1 k.k., jeżeli wartość roweru przekraczała 500 zł;
- b) przestępstwa kradzieży z włamaniem z art. 279 § 1 k.k. bez względu na jego wartość;
- c) przestępstwa zaboru pojazdu w celu krótkotrwałego użycia z art. 289 § 1 k.k., jeśli sprawca nie kierował się zamiarem przywłaszczenia roweru, a jedynie chciał z niego skorzystać.

43. Młodocianym jest sprawca:

- a) który w chwili popełnienia czynu zabronionego nie ukończył 20 lat; który w chwili popełnienia czynu zabronionego nie ukończył 21 lat i w czasie orzekania
- b) w pierwszej instancji 24 lat; który w chwili popełnienia czynu zabronionego nie ukończył 18 lat i w czasie orzekania
- c) w pierwszej instancji 21 lat.

44. Osobą najbliższą w rozumieniu Kodeksu karnego dla sprawcy czynu nie jest:

- a) rozwiedziony małżonek;
- b) partner bądź partnerka pozostająca we wspólnym pożyciu w związku jednopłciowym;

c) małżonek pozostający w separacji.

45. W postępowaniu wykonawczym referendarz sądowy:

- a) może wydawać postanowienia lub zarządzenia wyłącznie w wypadkach określonych w ustawie;
- b) może wykonywać czynności zastrzeżone dla sądu lub sędziego, z wyłączeniem określonego kategorii spraw;
- c) rozstrzyga wątpliwości co do wykonania orzeczenia sądu lub zarzutów co do obliczenia kary.

46. W przypadku wydania przez referendarza zarządzenia o zwrocie pozwu z uwagi na nie uzupełnienie braków formalnych:

- a) strona może złożyć skargę na orzeczenie referendarza;
- b) strona może złożyć zażalenie, gdyż w tym przypadku referendarz działa jako przewodniczący składu sądu; stronie nie przysługuje na tym etapie środek zaskarżania, lecz może uzupełnić braki pozwu
- c) w terminie tygodniowym od dnia otrzymania zarządzenia o zwrocie pozwu.

47. Jeżeli referendarz uzna, że skarga podlega odrzuceniu:

- a) wydaje na posiedzeniu niejawnym postanowienie o jej odrzuceniu;
- b) przedstawia sprawę sądowi;
- c) przekazuje sprawę przewodniczącemu wydziału celem wyznaczenia w drodze losowania sędziego do rozpoznania skargi;

48. W przypadku złożenia apelacji nie zawierającej podpisu strony:

- a) powyższy brak formalny apelacji może zostać uzupełniony jedynie poprzez osobiste podpisanie przez stronę egzemplarza złożonego w sądzie;
- b) strona może uzupełnić ten brak także poprzez złożenie (przesłanie) do sądu dodatkowego egzemplarza apelacji opatrzonego podpisem osoby, która ja wnosi;
- c) apelacja podlega odrzuceniu bez wyzwania do uzupełnienia tego braku

w przypadku złożenia jej przez profesjonalnego pełnomocnika.

49. W razie oddalenia wniosku o ustanowienie adwokata lub radcy prawnego:

- a) strona może domagać się ponownie ustanowienia adwokata lub radcy prawnego, powołując się na inne lub nowe okoliczności od tych, które stanowiły uzasadnienie oddalonego wniosku;
- b) strona może domagać się ponownie ustanowienia adwokata lub radcy prawnego, powołując się na te same okoliczności, które stanowiły uzasadnienie oddalonego wniosku, ale po upływie okresu 6 miesięcy od daty oddalenia poprzedniego wniosku;
- c) strona może składać ponowne wnioski ustanowienia adwokata lub radcy prawnego bez żadnych ograniczeń, o ile została zwolniona przez sąd od kosztów sądowych.

50. Zgodnie z kodeksem postępowania cywilnego pełnomocnicy profesjonalni (m.in. adwokaci, radcowie prawni) doręczają sobie nawzajem pisma procesowe z załącznikami. Powyższa zasada nie dotyczy:

- a) odpowiedzi na pozew;
- b) wniosku o zabezpieczenie powództwa;
- c) wniosku o dopuszczenie dowodu z opinii biegłych złożonego poza rozprawą.

51. Ustanowienie kuratora dla strony, której miejsce pobytu nie jest znane:

- a) może nastąpić, jeżeli wnioskodawca uprawdopodobni, że miejsce pobytu strony nie jest znane;
- b) jest wyłączone w sprawach o roszczenia alimentacyjne, jak również w sprawach o ustalenie pochodzenia dziecka i o związane z tym roszczenia;
- c) nie może być dokonane przez referendarza sądowego. Zgodnie z kodeksem postępowania cywilnego, sąd umarza postępowanie zawieszono

52. na zgodny wniosek stron:

- a) jeżeli wniosek o podjęcie postępowania nie został zgłoszony w ciągu 3 miesięcy od daty postanowienia o zawieszeniu postępowania;

- b) jeżeli wniosek o podjęcie postępowania nie został zgłoszony w ciągu 6 miesięcy od daty postanowienia o zawieszeniu postępowania;
- c) jeżeli wniosek o podjęcie postępowania nie został zgłoszony w ciągu 6 miesięcy od daty uprawomocnienia się postanowienia o zawieszeniu postępowania. Zgodnie z kodeksem postępowania cywilnego prawo do odmowy składania zeznań

53. w charakterze świadka przysługuje:

- a) bratu ciotecznemu strony w sprawie o separację;
- b) siostrze strony w sprawie o zaprzeczenie ojcostwa;
- c) teściowej strony w sprawie o rozwód;

54. Zażalenie do innego składu sądu pierwszej instancji (tzw. zażalenie poziome) przysługuje na postanowienia tego sądu, których przedmiotem jest:

- a) zwrot pozwu;
- b) odmowa odrzucenia pozwu;
- c) odrzucenie skargi na orzeczenie referendarz sądowego.

55. Zgodnie z ustawą o kosztach sądowych w sprawach cywilnych – roszczenie strony o zwrot opłaty sądowej przedawnia się:

- a) z upływem jednego roku, licząc od dnia powstania tego roszczenia;
- b) z upływem trzech lat, licząc od dnia powstania tego roszczenia;
- c) z upływem pięciu lat, licząc od dnia powstania tego roszczenia. Wniosek o zabezpieczenie alimentów na rzecz małoletniego dziecka zgłoszony w pozwie

56. o rozwód:

- a) podlega opłacie sądowej w wysokości 100 zł, w związku z czym, w przypadku braku opłaty, powód powinien zostać wezwany do uiszczenia opłaty od wniosku w terminie tygodniowym pod rygorem zwrotu wniosku o zabezpieczenie; bez wezwania do uiszczenia opłaty sądowej powinien zostać przekazany zgodnie

- b) z właściwością rzeczową do rozpoznania sądowi rejonowemu;
- c) jako nie podlegający opłacie sądowej powinien zostać rozpoznany w terminie tygodniowym od daty złożenia pozwu, zawierającego wniosek o zabezpieczenie.

57. Sąd orzeka separację na podstawie zgodnego żądania małżonków:

- a) w postępowaniu procesowym wydając wyrok;
- b) tylko w przypadku, jeżeli małżonkowie nie mają wspólnych małoletnich dzieci;
- c) orzekając winę w rozkładzie pożycia małżeńskiego.

58. Obligatoryjnym rozstrzygnięciem wyroku rozwodowego, o którym sąd ma obowiązek orzec z urzędu jest:

- a) podział majątku wspólnego małżonków; rozstrzygnięcie w przedmiocie sposobu korzystania przez rozwodzących się małżonków ze wspólnie zajmowanego mieszkania przez czas wspólnego w nim zamieszkiwania
- b) po rozwodzie;
- c) eksmisja małżonka, który swym rażąco nagannym postępowaniem uniemożliwia wspólne zamieszkiwanie. Zgodnie z kodeksem postępowania cywilnego - pełnomocnikiem procesowym strony

59. w postępowaniu cywilnym nie może być:

- a) siostra strony;
- b) żona strony;
- c) synowa strony.

60. Zgodnie z kodeksem rodzinnym i opiekuńczym rodzice obowiązani są do świadczeń alimentacyjnych względem dziecka:

- a) do dnia, w którym ukończy ono 18 rok życia;
- b) do ukończenia przez dziecko edukacji, lecz nie później niż do ukończenia przez dziecko 26 roku życia;
- c) które nie jest jeszcze w stanie utrzymać się samodzielnie, chyba że dochody z majątku dziecka wystarczają na pokrycie kosztów jego

utrzymania i wychowania.

6.**Egzamin pisemny dla kandydatów na tłumaczy przysięgłych języka angielskiego**

Tekst nr 3 z dnia 19 stycznia 2022 r. (9:00)

Governance of the Energy Union

Regulation (EU) 2018/1999 on the Governance of the Energy Union aims to ensure that the EU's Energy Union Strategy is implemented in a coordinated and coherent manner across its 5 dimensions. More broadly, it also aims to ensure that the Energy Union achieves its objectives, in particular the targets of the 2030 policy framework for climate and energy and of the Paris Agreement on climate change. It repeals Regulation (EU) No 525/2013 on the monitoring and reporting mechanism for greenhouse gas emissions.

The regulation has a number of key features:

1. it requires EU countries to produce a national integrated energy and climate plan for the period 2021 to 2030 by 1 January 2019, and then every 10 years for the following 10-year periods;
2. it establishes a consultation process between the European Commission and EU countries, and regional cooperation between EU countries, before the plans are finalised, and then every 10 years for the following 10-year periods. For the period to 2030, the plans need to be updated by 30 June 2024;
3. it requires EU countries to prepare and report to the Commission long-term low emission strategies with a 50-year perspective, in view of contributing to broader sustainable development goals and the long-term goal set by the Paris Agreement;
4. it requires EU countries to produce biennial progress reports on the implementation of the plans from 2021 onwards across the 5 dimensions of the Energy Union, to track progress;
5. it requires the Commission to monitor and assess EU countries' progress towards the targets, objectives and contributions set in their national plans;
6. it sets out the requirements for national and EU inventory systems for greenhouse gas emissions, policies, measures and projections.

7.**Egzamin pisemny dla kandydatów na tłumaczy przysięgłych języka angielskiego**

Tekst nr 3 z dnia 19 stycznia 2022 r. (9:00)

Carillion fell quickly, but the auditing profession is now dragging its feet

The aftermath of insolvency can play out painfully slowly, as observers of Carillion's collapse, four years ago this week, can testify.

Carillion had its fingers in a lot of pies, to the point where it is difficult to explain what its main business was: was it construction, or something woollier like „support services”? Cleaning and maintenance are crucial to almost any business, but they are also shockingly easy to outsource to complex and faceless conglomerates.

Carillion's crash was so severe that it has sparked years of navel-gazing by accountants and their regulators. The latest chapter will open on Monday when a tribunal in London will look at allegations that KPMG and certain current and former employees issued „false and misleading information and/or documents” to the regulator, the Financial Reporting Council (FRC). KPMG declined to comment ahead of the tribunal.

KPMG self-reported the latest problems, which relate to information handed over during standard FRC inspections of audits of Carillion and Regeneris, a London-listed IT company later renamed Blancco. The regulator will not allege misconduct in the audits, nor that the financial statements were imperfectly prepared, but the tribunal will probably shine more unwelcome light on a profession that has taken a beating ever since the global financial crisis.

However, recent reports suggested that business lobbyists had got their claws into the reforms, watering down some more controversial elements in favour of a „businessfriendly” regime fit for a wheeler-dealer post-Brexit Britain. Gone, according to the Financial Times, will be proposals to make directors personally oversee financial reporting controls; this will be demoted instead to the corporate governance code. The code sets the standards, but companies can opt out as they see fit.